

DONNA KAUFFMAN

Ploi sălbatice

ALCRIS

Capitolul 1

Vântul șuiera în urechile lui și o durere arzătoare îi sfâșia coapsa. La vremea aceea, crocodilii nu erau cunoscuți pentru mușcăturile lor periculoase.

– Lua-l-ar naiba!

În momentul în care observase umbra întunecată îndreptându-se spre el, instinctiv, Reese Braedon plonjase. Dar nu suficient de rapid pentru crocodilul care-i sfâșiasse blugii și coapsa. Se ridicase apoi încet în picioare, ignorând focul durerii și evitând să examineze rana de la picior. Privirile lui antrenate se îndreptaseră spre atacator. Se aplecase și ridi-

case arma, țintind drept în gâtul crocodilului. Un crocodil imens, agitat și șuierător. Părea lung de doi metri. Dar Reese nu observase asta.

– Ai vreo problemă, bătrâne? întrebuse Reese calm, dar conștient de sălbăticiunea periculoasă care-l atacase.

Începuse să se îndepărteze încet, pas cu pas, cu fața la crocodil și cu mâinile încleștate pe armă.

– Ce simplă treabă! exclamase el ușor ironic. Doar să iau „prăjiturica“ de pe insulă! Nimeni nu s-a deranjat să mă avertizeze că sunt și „paznici“ pe aici!

Se îndepărtase suficient de mult de crocodil, respirând ușurat, remarcând că animalul nu dădea semne de agitație.

Când trecuse podul anemic din frânghii care lega insula Sanibel de cheiul Caracoles, singurul gând care-l preocupase fusese acela că Jillian Bonner îi va mulțumi de mii de ori că i-a salvat viața. Nu se gândise nici măcar la recompensa doamnei Ravensworth, care probabil în momentele acelea dormea liniștită știindu-și unica fiică salvată din calea uraganul Ivan, care amenința Golful Mexic.

Dar acum, crocodilul părea să-și schimbe atitudinea și Reese era furios. Și atunci când Reese se înfuria , cineva trebuia să piardă.

– Cred că ne-am înțeles greșit, bătrâne, strânse Reese din dinți. Nu m-au mâncat pe mine nici cei mai răi crocodili din Australia. Tu n-ai nici o șansă.

Brusc, din întuneric, ceva sau cineva îl aruncă la pământ. Crocodilul care-l atacase mai devreme era prea departe ca să facă asta. O clipă, crezu că un altul, mai vigilent, îl atacase pe la spate, dar nu era așa. Era vorba de un bărbat. Cu o mișcare la fel de rapidă și surprinzătoare, își imobiliză atacatorul cu genunchii și își îndreptă arma spre gâtul lui.

Adică al ei! Pentru că era o femeie!

– Ce naiba faci? urlă el, ușurat.

Fusese doborât de o femeie! El! Reese Braedon!

Își retrase cu precauție genunchii de pe pieptul delicat al femeii. Femeie era prea mult spus. Părea mai degrabă un băiețel. Avea o față mică și murdară, umerii osoși și înguști și părul scurt și negru, răvășit.

– Jillian Bonner? întrebă el încet, privind-o în ochii aceia gri-albaștri, idescriptibili.

– Da, eu sunt. Acum vrei să te dai jos de pe mine? Te rog, adăugă ea printre dinți.

Reese continuă s-o privească, făcându-și o primă impresie asupra ei. Fata asta părea foarte încăpățânată și îndârjită. Și totuși, undeva, în spatele acelei priviri, avea ceva cald și bun, vulnerabil. Cineva câștigase până la urmă. Privirile ei erau acelea ale unei supraviețuitoare. Poate că ochii ei nu erau chiar atât de idescriptibili.

Decise brusc. O ajută să se ridice din mocirlă și sprijinindu-se în armă, începu s-o studieze mai îndeaproape. Fata privi îngrijorată în direcția crocodilului.

– Te-a rănit, Cleo? întrebă ea pe un ton blând.

– Poftim???

– Vorbeam cu crocodilul meu! Nu cu tine!

– Crocodilul tău? Ce naiba...? Ai înnebunit? Animalul ăsta al tău aproape că mi-a mâncat piciorul și tu ești îngrijorată pentru el?

– Pentru ea! spuse Jillian apropiindu-se de preferata ei.

Reese se încordă, îndreptându-și arma spre crocodil.

– Lasă pușca aia la o parte, spuse Jillian furioasă. O s-o sperii.

– Ce o să fac? O s-o sperii? Chestia asta e de doi metri și nu mi se pare deloc speriată.

– Ai rănit-o?

– Nu, spuse el nervos, simțind cum își pierde răbdarea.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Era clar că fetei îi păsa mai mult de mutantul acela decât de el.

– Hai să plecăm naibii de aici, spuse el.

– Ești sigur că nu mi-ai împușcat-o?

– Hai, nu avem timp de discuții.

– Nu mă face să... amenință ea.

– Hai! strigă Reese apucând-o de braț și trăgând-o după el.

Trebuia să-și ducă misiunea la bun sfârșit, înainte ca ucigătorul uragan Ivan să se pornească. Îi dăduse cuvântul Reginei Ravensworth că îi va salva fiica și tot ce mai avea de făcut era să-i adune cele câteva bagaje și s-o șteargă de acolo, până nu era prea târziu.

Pe neașteptate, Jillian se trase cu toată puterea din strânsoare și se opri cu mâinile încrucișate pe pieptul ei firav. Durerea resimțită în pulpa sfâșiată îl făcu pe Reese să se strâmbe de durere.

– Iartă-mă, spuse Jillian. Dar cine naiba te crezi să mă forțezi așa?

– Un tâmpit care-și riscă viața ca să-ți salveze ție fundul, murmură el printre dinți.

– Nu ți-am cerut eu să faci asta. Lasă-mă-n pace!

În alte împrejurări i-ar fi admirat hotărârea, dar nu acum. Era așa de inconștientă de forța care se apropia de ei cu o sută cincizeci de kilometri pe oră?

– Hai în casă! ordonă el, fără să se deranjeze să-i mai explice. Strânge-ți lucrurile și nu te mai încăpățâna.

– *Tu* nu vei intra la mine în casă. E proprietatea mea privată. Și nu merg cu tine nicăieri. Pleacă! spuse ea și îi aplică pe nepregătite un pumn în piept.

Fără efect. Cel puțin fizic, pentru că răbdarea lui Reese ajunse la capăt.

– Nu mă călca pe coadă. Vrei să mă ascuți, sau preferi să te iau pe sus?

– Nu mă sperii tu așa ușor. Au mai trecut și ieri niște tipi pe aici să mă evacueze. Fac ce vreau!

– Nu știi ce tipi au venit ieri pe la tine, dar cu mine nu-ți merge, spuse el și nemaiasteptând altă replică, o apucă strâns de braț și o trase spre casa în stil victorian, care se înălța maiestuoasă pe colină.

Obloanele ferestrelor erau acoperite cu scânduri de lemn bătute în cuie. Fata își luase câteva măsuri de precauție, dar asta n-o absolvea de inconștiența de care dădea dovadă. Nimic nu stătea în calea uraganului Ivan.

– Te rog, icni ea, zbătându-se.

Reese o ignoră, îndreptându-se spre intrarea din spate, oprindu-se direct în bucătărie. Închise ușa în fața vântului, care devenea din ce în ce mai violent.

– Ai la dispoziție cinci minute, spuse el strecurându-și mâinile în buzunare, în semn de nerăbdare.

Jillian stătea nemișcată, privindu-l cu încăpățănare.

Îi venea s-o scuture bine, ca să-și revină. Regina îl avertizase asupra caracterul încăpățânat al fiicei sale. Dar descrierea fusese departe de adevăr. Îi spusese că era genul de singuratică, liniștită, dar greu de urnit și cu anumite fixuri. Era departe de tipul de femeie de societate, neavând nimic propriu clasei sociale din care provenea. Mama ei nu greșise în descriere doar într-o anumită privință. Înălțimea. Neglijabilă. Abia dacă avea un metru șaizeci.

– Nu am de gând... începu ea.

– Patru minute și treizeci de secunde, o întrerupse Reese, privind-și ceasul.

– Bine, conveni ea, pe un ton amenințător, masându-și brațul pe care Reese îl strânsese cu toată forța.

Într-un fel, lui Reese îi părea rău că folosisese atâta violență asupra unei ființe așa de fragile. Era aproape cu treizeci de centimetri mai mică decât el. Și tricoul și blugii abia stăteau să nu-i cadă de pe ea.

– Ascultă, spuse ea pe un ton îmblânzit, privind-i rana de pe pulpa piciorului. Îmi pare rău că ai trecut prin atâtea doar pentru mine.

Dar ți-am mai spus. Au venit și ieri niște domni să mă evacueze, dar le-am spus că nu pot pleca și m-au lăsat în pace.

– Rectificăm. Nu că nu poți, spuse el, nu vrei. Asta e altceva.

– Nu contează. Concluzia este aceeași. Nu plec. Îți propun să pleci *tu*, cât mai ai timp. Eu mai am puțină treabă. Trebuie să-mi temin de protejat casa.

Clar, era greu de urnit! Și în fond ce o ținea aici? Un crocodil? Nu putea să creadă asta. Aruncă o privire în spatele curții. Părea goală. Nu erau semne că ar fi trăit și alte animale pe acolo. Îi demonstrase că era o supraviețuitoare. Supraviețuitorii nu-și puneau viața în pericol degeaba.

– De ce? se trezi el întrebând.

– Pentru că, dacă printr-o minune voi scăpa, nu am de gând să am prea multe reparații de făcut.

– Nu. Mă refeream la altceva. De ce te încăpățânezi să rămâi? Te crezi Dorothy? Vrei să ajungi în Oz?

– Ce-ți pasă ție de ce? Bine, flutură ea din

mână. Nu contează. Îți respect efortul de a mă salva. Dar îți spun că-ți pierzi timpul.

– Mda. Apropo, ți-a expirat timpul. Văd că nu ne înțelegem, spuse el apucând-o de data asta mai atent de braț și aruncând o privire prin bucătărie.

Zări ușa de la cămară și o deschise. Nu era mare lucru acolo. O împinse în întuneric și închise ușa, proptind un scaun sub clanță ca să nu mai poată fi deschisă dinăuntru.

Jillian începu să înjure colorat.

– Doamne! exclamă el. Țsta nu-i un limbaj de fetiță educată, spuse el. Îți strâng eu lucrurile și mă întorc în câteva minute. Fii cuminte. N-ai nici o șansă.

Întâmplările începuseră să fie din ce în ce mai palpitate. De un an de zile de când își deschisese agenția de pază și protecție împreună cu Cole Sinclair, nu avusese parte de așa ceva.

Lucrând pe cont propriu, își permitea luxul să-și aleagă singur sarcinile. Să fie propriul său șef. Nu trebuia să răspundă în fața nimănui, exceptând, bineînțeles, cazurile în care viețile oamenilor erau în joc.

Reperă cu ușurință scara interioară care ducea spre dormitoare. Întunericul era adânc și amenințător. Se simțea apropierea pericolului. Aprinse o brichetă și începu să caute dormitorul lui Jillian.

Special evitase să-i spună că era angajat de mama ei. Se părea că relațiile lor nu erau dintre cele mai bune.

Intră într-o cameră care nu părea a fi a ei. Era prea curată și ordonată. Parcă aștepta o mătușă severă. Era camera de oaspeți. Găsi baia și luă în grabă câteva prosoape. Deschise o altă ușă și...

Da. Aceea trebuia să fie camera ei. Intră încet. Se simțea ca un hoț. Nu obișnuia să intre așa de repede în dormitoarele femeilor pe care abia le întâlnea. Și de obicei o făcea invitat.

Dormitorul acela nu emana multă feminitate. Era mobilat sumar. Un pat mare, cu așternuturile în dezordine, un dulap și o noptieră, toate direct pe pardoseala goală de parchet de lemn scump. Fără tablouri și bijuterii împrăștiate sau alte obiecte frivole. Un pic ascetic, dar foarte delicat.

Un miros proaspăt plutea prin încăpere. Nu

văzu nici o sticlută de parfum. Ciudat, pentru o femeie. Îl intriga și asta nu-i plăcea. Era o tipă ciudată, dar nu voia să afle de ce. Era doar o simplă slujbă pe care o avea de dus la îndeplinire.

Se trezi pierzând timpul studiind încăperea. Apucă în grabă, nervos, o geantă mare din dulap și aruncă la repezeală tricouri și pantaloni, niște pantofi sport, lenjerie... Se scutură înfiorat. Nu era genul de lenjerie care să-ți provoace fantezii, dar aveau ceva... Tresări speriat la zgomotul unui obiect metalic care căzuse pe parchet.

O fotografie înrămată. O ridică ușor. Era o poză învechită de vreme, înfățișând o femeie, un bărbat înalt și blond cu un copil mic în brațe. Femeia era Regina. Copilul trebuia să fie Jillian. Părea de trei sau patru ani. Avea părul la fel de negru, dar cârlionțat. Îi captă atenția privirea lui Jillian. O privire care cerea dragoste. Se uita la mama ei cu atâta adorație! Ce anume intervenise între ele de ajunseseră să nu se mai înțeleagă?

O ramură de copac se izbi în obloane trezindu-l pe Reese din reverie. Puse cu grijă fotografia

înărmată între haine și se repezi spre baie. Deschise dulăpiorul cu medicamente și mătură cu brațul totul, golind conținutul în geantă.

Se întoarse în dormitor, înghețând. Realiză de ce se simțise așa de ciudat, în momentul în care intrase în dormitorul ei. I se păruse familiar. Da. Acela era cuvântul. Deși la o primă vedere părea distant, rece, avea ceva familiar. Semăna mult cu încăperile locuinței lui izolate de pe cheiul Vaca.

Nu mai avea timp pentru atâtea amintiri. Ieși din camera lui Jillian și în următoarea secundă simți țeava unei arme înfiptă între coastele lui.

– Stai că trag!

Capitolul 2

– ... Dumnezeule Mare! sfârși Reese șirul înjurăturilor.

Situația putea fi amuzantă în alte împrejurări. Începea să se simtă frustrat. Mai întâi crocodilul. Acum femeia pe care trebuia s-o salveze îl țintea cu propria lui armă. Sinclair ar fi râs de s-ar fi prăpădit, dacă ar fi aflat asta. Dar nu trebuia să afle.

Niciodată nu se găsisse într-o asemenea situație.

– Mâinile sus! Nu te împotrivi, că trag! Mergi ușor spre scări, coboară și ieși de pe proprietatea mea, fără să te uiți înapoi.

Reese nu avea timp de așa ceva. Sau mai bine zis, ei nu aveau timp de așa ceva.

– Ai văzut prea multe filme americane, păpușă, spuse calm Reese și se întoarse brusc imobilizându-l-o.

Slujba asta nu făcea banii nici pe jumătate. Îi smulse arma din mâini și o scutură tare. De când voia să facă asta!

– Nu mă răni, șopti ea rugătoare și brusc vulnerabilă.

– Nu mă forța s-o fac.

Îi privi ochii gri, larg deschiși, înfricoșați și Reese slăbi strânsoarea, fără s-o elibereze. Femeia aceea îi rezerva surprize.

– Cum ai scăpat?

– Pe geam. Nu știi că orice cămară are geam?

Știa. Dar ca la orice cămară, geamul era minuscul. Dar și ea era minusculă.

– A început să plouă, constată el privindu-i tricoul ud, care i se lipea de sânii mici. Ivan se apropie. Trebuie să plecăm.

– Păi n-am strâns...

– Am strâns eu ce am găsit.

– Dar...

– Gata!

– Nu ești deloc gentil...

– Am fost cât mi-ai oferit ocazia. Nu ți-e suficient că-ți salvez viața?

– Nu plec...

Lui Reese nu-i venea să creadă. Îndrăzneala să i se mai opună? O trase aproape de fața lui cu forță, înghițindu-și cuvintele care-i stăteau pe buze.

– O să-mi mulțumești mai târziu... Mașina mea ne așteaptă pe malul opus.

– Călătorie sprâncenată.

– A început să plouă... încercă el să-i explice cu binele.

– Știi ce înseamnă. Din cauza ta nu voi avea timp să fixez toate obloanele.

– La naiba cu obloanele! Să ne rugăm să nu ne răstoarne mașina!

– Pleacă. Nu te opresc.

– Ai dreptate, hotărî Reese, aruncând-o pe neașteptate peste umăr.

O auzi doar strigând surprinsă. Era așa de ușoară! O simți încercând să-și țină echilibrul și agățându-se de haina lui. Fără alte cuvinte,

părăsi locuința în grabă, aruncându-și pe celălalt umăr geanta.

Singura lui grijă era s-o păcălească pe Cleo. Ploaia deasă și vântul deveniseră violente. Pământul se transformase în mocirlă și înainta greu.

Rana de la pulpă îi transmitea o durere arzătoare în tot piciorul. Dar greul cel mai mare părea că trecuse. Jillian se zbătea, dar nu mai avea ce face, decât să înjure.

Ajunseră cu greu la mașină.

– Ce faci? țipă Jillian peste vijelia zgomotoasă.

– Nu am încredere în tine, spuse Reese legându-i mâinile și picioarele cu o sfoară groasă. Vrei să risc să-mi sari din mers din mașină, să mai pățești ceva?

Aruncă pe bancheta din spate geanta și arma și deschise apoi ușa de lângă șofer, așezând-o cu grijă pe Jillian imobilizată. Pe de-o parte îi venea să râdă, pe de alta îi venea s-o bată. Dacă coopera, nu mai treceau prin atâtea.

– De ce mă forțezi să mă port așa? întrebă el blând, pornind motorul.

Se simțea vinovat. Ochii ei mari exprimau frică și neputință.

Nu îl rugă și nici nu plânse. Dacă ar fi făcut-o, Reese s-ar fi înduplecat.

– Nu! De ce mă forțezi tu să plec? Nu vreau!

– Pentru că asta mi-e slujba.

– Chiar dacă mă împotrivesc?

Nu avea un răspuns pentru întrebarea ei. Pentru prima oară se întreba dacă făcea ceea ce trebuia. Știa că o salvează, dar avea îndoieli asupra felului în care o făcea.

Era plătit să-i salveze viața lui Jillian. Nu că nu ar fi vrut s-o facă. Pentru că privind-o, realizează că ar fi făcut-o și pe gratis. De ce? Nici el nu știa.

Își îndreptă atenția asupra drumului, privind concentrat printre ștergătoarele care nu mai făceau față rafalelor de ploaie.

*

* *

Se folosi de toată îndemânarea ca să evite crengile rupte ale copacilor, care zburau pe deasupra lor, smulse de vânt ca niște vreascuri ușoare.

Reese o surprinse pe Jillian aruncând o ultimă privire casei de pe colină.

– Poate scapă neatinsă, încercă Reese s-o încurajeze. Pare suficient de solidă.

Un copac imens se prăbuși în urma lor, făcând-o pe Jillian să tresară violent.

– Sper că ai dreptate, spuse ea repede.

Brusc, Jillian realizează riscul la care se expusese de bunăvoie. Își luase un angajament față de Cleo, dar se părea că situația îi scăpase de sub control.

Îl privi pe uriașul blond de lângă ea, care părea că dorea s-o salveze, în ciuda voinței ei. Poate era mai bine dacă ar fi plecat de la prima evacuare, împreună cu ceilalți locuitori.

– La naiba! blestemă Reese.

– Ce mai este? oftă plictisită Jillian.

– Nu vezi? îi arată Reese podul care lega insula de chei.

Furtuna îl distrusese. Nu mai aveau nici o cale de scăpare. Nu aveau altceva de făcut decât să se întoarcă. Erau prinși în capcană. Amândoi.

– Și? Acum ce ai de gând? întrebă ea ironic.

Reese lovi bordul cu pumnul, violent.

– Ai ajuns la concluzia mea, spuse ea întărâtându-l. Mă bucur că nu trebuie să-mi pierd timpul alergând după autorități să declar un caz de răpire.

– N-a fost vorba de o răpire. Mi-aș fi dorit să fie, chiar cu riscul de a fi arestat. Acum ce ne facem?

– Întoarce închisoarea asta pe patru roți, cât mai avem timp. Trebuie să ajungem la casa mea, înainte să ne ajungă Ivan.

Reese își aplecă învins capul.

– Vrei măcar să mă dezlegi? Nu mai fug, spuse ea cu ironie. Promit.

Reese o eliberă, privindu-i cu regret încheieturile înroșite pe care Jillian încerca să și le dezmoartească, și întoarse mașina, ocolind copacii prăbușiți.

– Sper că prietena ta, „crocodilița“ nu ne va face probleme, spuse el, referindu-se la Cleo.

– Nu, atâta timp cât te ții departe de cuibul ei cu ouă. Și nu este „crocodiliță“, cum spui tu. Este aligator american, spuse ea coborând din mașină și apărându-se de vânt cu geanta plină de haine.

Abia reușeau să înainteze, luptându-se cu vântul și ploaia care loveau în rafale violente. Zgomotul furtunii era infernal. Jillian se prăbuși la pământ peste geanta cu haine. Brațul puternic al lui Reese o ridică, apucând în același timp și geanta al cărei conținut începuse să se împrăstie. Sutiene, tricouri, zburau în jurul lor.

– Ține! strigă Reese zâmbind, întinzându-i un sutien minuscul. Nu știu la ce-ți folosește, dar ia-l.

Jillian se înroși de indignare și umilință.

– Credeam că englezii sunt mai politicoși.

– Sunt australian, spuse Reese.

– Asta explică totul, replică ea acră, privindu-l un moment fascinată în ochii lui albaștri.

Se întrebă ce se întâmplase de privirile lui păreau atât de goale, avându-i în vedere temperamentul.

Brusc își pierdu din nou echilibrul, dar mâinile puternice ale lui Reese o sprijiniră ferm, dar blând, mângâindu-i parcă pielea umedă.

Se retrase ca electrocutată.

– Mulțumesc, spuse ea repede, retrăgându-se.

– Hai mai bine să intrăm, cât mai avem timp.

– Nu. Mai am de blocat două obloane.

– Jillian!

– Faci cum vrei. Dar decât să mă privești, mai bine m-ai ajuta. Acum este și adăpostul tău.

– Nu era necesar, dacă nu te-ai fi împotrivit. Acum puteam să stăm în siguranță la adăpost, departe de Ivan.

Jillian deschise ușa de la bucătărie și aruncă geanta cu haine pe podea. Smulse sutienul de bumbac din mâinile mari ale lui Reese și spuse:

– Nu ți-am cerut eu să mă salvezi. Dar dacă tot ești aici, du-te la panoul electric și întrerupe curentul.

– Dacă îmi dai voie, pot acoperi eu ultimele ferestre.

Jillian se întoarse spre el și îl privi o secundă. Bărbatul părea să-și ceară într-un fel iertare și totuși ochii lui păreau la fel de lipsiți de expresie.

– Nu este nevoie. Mă descurc.

– Te rog. Spune-mi unde găsesc scânduri, cuie și un ciocan.

– Le găsești pe toate în dreptul ferestrelor din spate.

– Ai lanterne, baterii de rezervă?

– Da. Sunt bine pregătită.

Instrucțiunile lui o enervau. I se părea că o consideră o fetiță prostuță, pierdută în vârtoarea evenimentelor.

– Trebuie să oprim și alimentarea cu apă. Ai bidoane suficiente prin casă? După un uragan ca ăsta apele pot fi contaminate.

– Știu. Am umplut toate bidoanele cu apă și am suficient clor, în caz de urgență. Am mai trecut prin asta, domnule...

– Braedon. Braedon Reese.

– Da, domnule Braedon, după cum spuneam, am mai trecut prin astfel de situații.

– Poți să-mi spui Reese. Consider că am trecut de mult de faza de politețe, spuse el zâmbind, amintindu-i de expresiile colorate pe care le folosise de atâtea ori, în ziua aceea.

Și mai mult decât atât, de faptul că umblase prin lenjeria ei. Jillian refuză să se mai înroșească. Era convinsă că Reese îi considera obiectele de îmbrăcăminte intimă mai mult practice decât sexi. Se hotărî că nu avea sens să-și facă atâtea probleme. N-o interesa cum gândea

bărbatul acela despre ea. Avea lucruri mai importante de făcut.

– Mai bine termină de fixat obloanele până nu se înrăutățește vremea prea tare, sugeră tăios Jillian.

Reese ieși încet și Jillian rămase prizoniera gândurilor care o măcinau. De multă vreme nu se mai gândise la impactul pe care-l avea asupra bărbaților. Perfecțiunea fizică și mai ales starea materială erau obsesiile Reginei, nu ale ei.

Jillian se încruntă ușor, amintindu-și de mama ei. Nu avea timp să-și tulbure emoțiile cu asemenea gânduri. Braedon Reese și Regina trebuiau să fie puși deoparte, într-un colț întunecat al minții sale și dați uitării, pentru moment.

Capitolul 3

Într-un sfert de oră, Reese apăru pe neașteptate în cadru ușii de la bucătărie, profilându-și silueta impresionantă pe fundalul cerului întunecat. Ochii lui Jillian se opriră asupra figurii lui încordate.

Îi vedea buzele mișcându-se, dar cuvintele îi erau înghițite de urletul furtunii. Se sprijinea cu un efort vizibil de tocul ușii, încercând să se protejeze de vânt.

Alergă spre el și îl trase cu toată puterea de mână, înăuntru.

– Intră odată! strigă ea din rășputeri, văzând că nu-l poate urni din loc.

– Nu pot, strigă el.

– Poftim? De ce?

Reese se clătină și în secunda următoare se prăbuși pe podeaua bucătăriei. Jillian era îngrozită. Îl trase din dreptul ușii cu un efort supraomenesc și se aplecă asupra lui.

– Ce ți s-a întâmplat?

– Închide... ușa... gemu el.

Jillian se supuse. Bucătăria răvășită de vânt se liniști brusc. Întunericul apăsător și amenințător îi învălui din toate părțile. Jillian aprinse o lampă cu gaz, îi mări flacăra și o așeză pe pardoseală, lângă Reese.

Bărbatul acela mare cât un munte zăcea nemișcat. Imaginea era mai înfricoșătoare decât natura dezlănțuită.

– Reese? șopti speriată Jillian.

Bărbatul deschise ochii îndurerați.

– Ce ai pățit?

– Piciorul, reuși el să îngaime.

Jillian îi privi pulpa și scoase un strigăt de groază. Sângele lui roșu-aprins se scursese de-a lungul piciorului, pe blugi, până jos, formând o mică baltă pe pardoseala de gresie a bucătăriei.

– Ce ai pătit?

– Aligatorul tău...

– Nu se poate, spuse ea. Cleo se ascunde cine știe pe unde acum. Animalele se sperie foarte tare în momentele astea și nu atacă.

– Nu acum. Mai devreme. Înainte să apari tu.

Jillian își aminti. Îi observase și mai devreme rana, dar nu i se păruse așa de gravă. Uitase complet de ea.

– Vrei să spui că ai alergat cu mine pe umăr, având rana asta groaznică la picior?

– M-ai obligat s-o fac.

– Dar...

– Stai liniștită. Nu e vina ta. De fapt rana nu era așa de gravă, dar m-a lovit o scândură de lemn peste ea și mi-a deschis-o mai tare.

– Ah! Bine că ai reușit să intri în casă.

– Lasă-mă pe mine. Blochează cumva ușa de la bucătărie. Nu mai avem timp de pierdut.

Mai devreme, când Jillian îl descoperise pe Reese cu arma îndreptată asupra lui Cleo, știrile de la radio anunțau că mai aveau la dispoziție zece ore. Se părea că predicțiile fuseseră greșite.

Evenimentele o copleșeau. Cleo avea nevoie

de ajutorul ei, la fel și Reese, iar casa nu era suficient de bine protejată.

Alergă spre cămară și găsi niște bucăți de tablă pe care le cumpărase cu ocazia ultimului uragan, Andrew. În câteva minute, reuși să izoleze ușa de la intrarea din spate. Experiențele anterioare își spuneau cuvântul în îndemânarea ei.

Cleo putea să mai aștepte. Dar Reese nu. Își îndreaptă toată atenția asupra lui. Încercă să-i ridice piciorul pe un taburet.

– Nuuu! strigă el.

– Stai liniștit. Știu ce fac.

– Ești sigură? Simt că mi se rupe piciorul de durere.

– E normal.

– Ești o femeie tare încăpățânată.

– Acum ți-ai dat seama?

Reese înjură, încercând să-și înghită urletul de durere care-i stătea pe buze.

– Țipă, dacă vrei. Nu mă deranjează. Eu mă duc să aduc trusa medicală.

– E în geantă.

Jillian scotoci printre hainele ude, amintindu-și din nou de imaginea sutienului ei de bumbac

alb, în mâinile lui Reese. Se spală bine pe mâini și se așează lângă el, deschizând trusa medicală. Părea într-devăr că știe ce face.

– Ține-mi lampa deasupra rănii, ca să văd bine despre ce e vorba.

Își puse o pereche de mănuși chirurgicale și tăie ușor materialul în jurul rănii.

– Mda. Nu este foarte mare. Are vreo cinci centimetri, dar este cam adâncă. Trebuie curățată și cusută.

– Poftim? tresări Reese. Nici nu mă gândesc.

– Nu te pune cu mine. Mă pricep. Am mai făcut asta. E drept, pe reptile și animale mai mici. Calmează-te. N-o să observ diferența.

– Mda. Foarte amuzant.

– Trebuie să-ți tai blugii de tot. Nu vreau să risc să te infectezi.

Reese îi apucă cu o mișcare bruscă foarfecele.

– Sunt unicii mei pantaloni, doctore.

– Bine, zâmbi Jillian. Preferi să ți dai jos?

Reese reflectă o clipă asupra consecințelor și decide:

– Bine. Mă las pe mâna ta.

Jillian se aplecă asupra rănii și se concentrează,

încercând să ignore apropierea de... Înghiți greu. Simțea cum mâinile începeau să-i tremure și aceea nu era o atitudine profesională. Frecă rana cu antiseptic mai energic decât era necesar și umplu o seringă cu conținutul unei fiole.

– Asta ce mai este?

– Anestezic local. Slab.

– Nu! Prefer să beau o țărie.

– Ne e frică de ace? îl tachină ea. Nu doare. O să simți o înțepătură mică. Închide ochii.

Reese se albi și Jillian izbucni în râs.

– Sper să nu-mi leșini.

– Nu, strânse el din dinți. Dă-i drumul.

*

* *

– Și, cu ce te ocupi? întrebă Reese privind-o cum îi cosea rana cu mișcări îndemânaticе.

– Vezi? Dacă nu te-aș fi anesteziat n-ai mai fi fost în stare să vorbești acum.

Reese era obișnuit să dețină un autocontrol perfect. Atât profesional cât și personal.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Nu obișnuia să fie indiscret. Dar dezlănțuirea naturii și evenimentele prin care trecuseră îi apropiaseră suficient de mult ca să-și poată permite să pună astfel de întrebări. Și în plus voia să-și distragă atenția de la mica operație la care era supus.

– Mă ocup cu reabilitarea animalelor sălbatice.

– Și cum ai ajuns să faci asta?

– Tatăl meu era profesor de zoologie. Printre altele era pasionat de oceanografie. A murit când eram mică, dar mi-a transmis pasiunea lui pentru oceane și mai ales pentru creaturile acvatice. Ulterior, când am mai crescut, am urmat cursuri de biologie marină și zoologie. M-am implicat în activități de salvare a animalelor, împreună cu un grup din Alaska.

Privirea lui Reese rătăci pe obrajii fini ai lui Jillian. Erau de o fragilitate feminină tulburătoare. Brusca i se făcu teamă. Nu voia să se implice emoțional în cazurile ei. Încercă să se concentreze asupra unor obiecte din încăperea, dar nu reuși. Nimic nu părea mai interesant decât femeia aceea aplecată asupra lui.

– Când m-am întors în Florida, continuă ea, mi-am continuat munca de teren, pe cont propriu. Au aflat vecinii și prietenii și au început să-mi aducă diverse reptile și păsări rănite. Faima mea a crescut simțitor, o dată cu rata de succes în reabilitare. Și așa, în scurt timp, mi-am dezvoltat o activitate proprie aici.

Erau o mulțime de lipsuri în povestea ei. De unde avea bani pentru a-și finanța activitatea, care era nonprofit? Cum ajunsese să lucreze tocmai în Alaska și de ce preferase să se întoarcă? Cum de trecuse de la pasiunea pentru oceane la cea pentru reptile? Și mai ales ce anume dusesse la ruptura dintre ea și Regina?

De ce-i păsa lui de toate astea, la urma urmei? Fusesse angajat s-o salveze, nu să-i scormonească trecutul și acțiunile.

– Reptile? se trezi el întrebând, gânditor, sprinjindu-se într-un cot.

Jillian îi zâmbi și el simți cum sufletul i se încălzește și i se deschide ca în fața soarelui.

Ciudat. Până atunci nu realizase cât de rece fusese. În interior.

– Mi s-a pus de nenumărate ori întrebarea

aceasta. Nimeni nu se miră dacă salvezi păsări sau mamifere. Dar dacă spui că salvezi reptile, toată lumea se înfioară și nu înțeleg de ce. În fond și ele tot viețuitoare se numesc. E ciudat.

– Jillian, află că majoritatea oamenilor respectă mai mult moartea decât viața. Și asta tot ciudățenie se numește, dar este o realitate.

Jillian îl privi cu o curiozitate nedisimulată. Ochii ei gri erau plini de întrebări. Era pentru prima dată când Reese lăsa să transpară o parte din trecutul său prin vorbe.

În acel moment, vântul izbi violent casa. Jillian tresări. Legă ultimul nod și începu să bandajeze grăbită rana. Reese îi admira îndemânarea.

Întreaga lui viață profesională se baza pe îndemânare. O mișcare sau o decizie greșită și viața unui om putea fi pusă în pericol.

Acum, pentru prima oară, se trezise în fața unei provocări. O provocare irezistibilă, întruchipată în acea femeie-copil, slăbuță, subțirică, micuță, cu părul negru, fără pic de machiaj dar cu ochii gri, hotărâți, și cu un caracter puternic, de neclintit.

– Mai simți nevoia să bei o tărie? Efectul novocainei va dispărea în câteva minute.

– Nu. Prefer trei aspirine.

Ochii ei își pierduseră strălucirea și Reese se întreba de ce. Privi mult timp în urma ei, după ce părăsi bucătăria. Își dorea din tot sufletul ca sentimentele ciudate de vinovăție să dispară.

Își îndreptă toată atenția asupra piciorului. Nu îl mai durea, dar se simțea frustrat. Nu-i plăcea ideea de a se afla la dispoziția unei femei mici și dure. Își folosi toată puterea, se sprijini de taburet și în cele din urmă reuși să se ridice. Sângele începu să-i circule rapid prin piciorul rănit, care începu să-l doară.

– Ce naiba faci? întrebă Jillian apărând în cadrul ușii, cu aspirinele în palmă.

– Ce naiba ți se pare că fac? întrebă Reese la rândul lui strângând din dinți și încercând să-și mascheze durerea.

– Trebuie să stai jos, cu piciorul ridicat, comandă hotărâtă Jillian.

– Uite ce e, domnișoară. Nu obișnuiesc să ascult pe nimeni. De obicei fac ce-mi place, spuse el apropiindu-și fața amenințător de a ei.

– Parcă mi-ai spune vreo noutate, replică ea neintimidată.

– Ai terminat cu predica? spuse el, așezându-se pe un scaun și sprijinindu-și piciorul rănit pe taburet.

– Da, răspuse ea netulburată, schimbând bateriile unei lanterne. Ia aspirinele și te las în pace.

– Așa îți tratezi tu pacienții? întrebă el supunându-se.

– Nu. De obicei pacienții mei nu protestează.

Reese simțea cum îi crește tensiunea. Calmul ei ironic îl scotea din sărite.

– Ce naiba vrei să spui? întrebă Reese nemaireușind să se abțină.

– Am avut de-a face cu fel de fel de creaturi. Datorită ție am ajuns la o concluzie clară. Îmi întărești convingerea că oamenii îți sunt cel mai puțin recunoscători, atunci când vrei să le salvezi viața.

– De asta mi-ai refuzat ajutorul? Pentru că știai că nu-mi poți fi recunoscătoare? întrebă el tăios.

Jillian îi aruncă o privire ucigătoare. Reese simțea că se uita la el ca la o insectă.

– Am refuzat să-ți accept ajutorul pentru că mi-am luat angajamentul în fața cuiva.

Cum se făcea că o ființă așa de fragilă și delicată să fie atât de dură?

– Nu-mi pare rău că am încercat să-ți salvez viața, spuse el încet, simțind nevoia s-o mângâie. Dar îmi pare rău că am încercat să te fac să-ți calci principiile. M-am obișnuit să am de-a face cu persoane care nu au așa ceva.

Ecoul cuvintelor lui se risipi și o liniște apăsătoare se lăsă între ei. Inima lui Reese începu să bată într-un ritm ciudat, necunoscut.

Înainte ca el să facă ceva ce poate ar fi regretat mai târziu, Jillian se retrase. Vraja se risipi și Reese se întrebă dacă o trăise cu adevărat. Trebuia să recunoască. Trăise o experiență unică, ciudată, dar plăcută. O clipă îi venise s-o sărute.

Spera că expresia feței lui nu-l dăduse de gol. De obicei se controla bine. Ba chiar, uneori, părea distant, nesuferit, ca și cum nimic nu l-ar fi putut atinge. Multe femei îl acuzaseră de asta.

Jillian schimbă bateriile de la o altă lanternă și îi aruncă o privire care-l făcu pe Reese să creadă

că în curând bariera emoțională din el, urma să cadă în fața acelei femei.

Niciodată nu se mințise singur. Trebuia să admită. Acum era sigur. Avea sentimentul că dacă n-o va lua în brațe și nu îi va simți moli-ciunea buzelor, va exploda. Da. Recunoștea. Se simțea slab în fața ei.

Durerea din picior îl făcu să uite pentru o clipă de toate. Asta parcă îl mai întărea. Putea face față mult mai bine durerii decât acelor emoții necunoscute. Durerea era purificatoare, îi limpezea gândurile.

– Și eu sunt vinovată, știi? sparse ea în cele din urmă tăcerea prelungită.

– Ce vrei să spui?

– Mă aștept ca cei din jur să acționeze doar în propriul interes. Presupun că și tu ai principiile tale, zâmbi ea. Se pare că ne-am împiedicat unul de principiile celuilalt și cel care a pierdut ai fost tu.

Reese se întrebă dacă lui îi părea rău că pierduse. Perspectiva de a rămâne pe toată perioada uraganului doar cu Jillian i se părea o provocare plăcută.

– Dacă ți-e foame, o să fac ceva de mâncare în câteva minute.

Capitolul 4

Jillian se pregătea să urce pe scara interioară spre dormitoare, când o rafală de vânt lovi cu violență ferestrele de pe aripa de nord. Era frustrant să nu poată vedea ceea ce se întâmpla afară.

Lăsă pe trepte o lanternă, în caz de necesitate, și începu să-și maseze neliniștită brațele. Nu îi era frig. Dar simțea fiorii reci ai fricii de-a lungul șirei spinării. Îți protejase cum știuse mai bine bătrâna casă, lăsată moștenire de tatăl său, pe care abia îl cunoscuse.

Își aminti toate casele în care trăise de-a lungul copilăriei. Una după alta, fiecare casă fusese

din ce în ce mai mare și mai somptuoasă, reprezentând într-o lumină cât se putea de reală situația materială și caracterul soților pe care-i avusese mama sa. Era ciudat, dar în acele momente nu mai făcea vreo deosebire între ele. Toate erau la fel de impresionante, pline de stil și somptuozitate, dar lipsite de căldură sufletească.

Aruncă o privire în jur și zâmbi tristă. Acea bătrână casă era singura pe care o iubea. Acolo se născuse și doar acolo se simțise cu adevărat „acasă“.

Jillian șopti repede o rugăciune, sperând ca vechea ei casă, care avea peste treizeci de ani, să supraviețuiască în următoarele douăzeci și patru de ore.

Gândurile ei se îndreptară spre australianul acela mare și rănit din bucătăria ei. Îi părea rău că decizia ei îl făcuse prizonier, alături de ea. Dar nu obișnuia să-și încalce principiile. I-o spusese și lui foarte clar. Fusese sinceră cu el.

Cina. Da. Trebuia să gătească ceva. Se îndreptă spre bucătăria ei rustică, pe care o adora, și se opri în cadrul ușii.

Reese stătea cu spatele la ea. Capul lui blond era dat pe spate și părea că-și examinează bandajele de la picior. Bandajele făcute de ea. Își aminti senzația pe care o simțise în vârful degetelor atunci când îi atinsese pielea.

Trebuia să recunoască. Era într-adevăr un bărbat bine făcut. Un tremur ușor îi străbătu corpul. Nu era un tremur neplăcut, sau rece. Dimpotrivă. Nu știa prea multe despre bărbatul acela, dar îi plăcea. Își putea imagina cu ce se ocupa. Trebuia să facă ceva la fel de palpitant ca și felul în care se cunoscuseră.

Nu. Trebuia să fie un renegat sau un bărbat fără în afara legii. Altfel nu ar fi privit-o mai devreme așa de obraznic cu ochii aceia albaștri.

Își permise să-și zâmbească. Un bărbat ca Braedon Reese nu putea fi atras de o femeie ca ea. Era suficient de lucidă încât să-și dea seama că fizicul n-o ajuta prea mult. Fanteziile bărbaților ca el se opreau la forme mai pline, mai generoase, mai voluptuoase.

– Nu mă deranjează că te uiți de cinci minute la mine, dar mi s-a făcut foame.

Jillian nu-și imagina că un om poate roși cu

totul, așa cum i se întâmplă ei în secunda următoare. Umilința o copleșise mai intens ca atunci când îl auzise fără să vrea pe Richard Laxat, pe care-l crezuse un bun prieten, povestind în Alaska echipajului despre logodna ei rușinoasă.

– Fii liniștită, adăugă el observându-i stânjeneala.

Încercă să se ridice de pe scaun, dar durerea îl făcu să se prăbușească la loc, pe scaun.

– Nu te ridică, se repezi Jillian, încercând să-l ajute.

Brusc, se răzgândi. Nu se simțea în stare să-l atingă. Indiferent cât de inocent ar fi fost gestul. I se părea că mai devreme, Reese o privise direct în suflet și îi citise gândurile. Trebuia să se țină cât mai departe posibil de el. Cel puțin pentru o vreme. Cel puțin până trecea uraganul.

Nu se mai gândise de multă vreme la o relație cu un bărbat. Și nici nu era momentul să înceapă s-o facă. Cel puțin nu cu un bărbat ca Reese, care-i dădea de departe lecții până și lui Mel Gibson.

Se îndreptă spre cămară, unde printre altele

ținea și proviziile de conserve. Apucă la întâmplare o conservă de carne și o pungă cu cipsuri de cartofi. Se gândi o clipă la posibilele preferințe culinare ale lui Reese. Ce putea mânca muntele acela de om, de reușea să arate așa de bine?

Ridică din umeri, hotărându-se să nu-i mai pese de el și aruncă pe masă punga și conserva.

În acel moment lampa cu gaz se stinse și ea se trezi pe podeaua rece a bucătăriei.

– Ah! exclamă ea surprinsă.

– Ce ai pățit? întrebă Reese îngrijorat, din întuneric.

– Nu contează, stai liniștit. Nu am nimic, spuse ea masându-și genunchiul lovit.

– Prea târziu, șopti o voce răgușită aproape, mult prea aproape de urechea ei.

– Nu trebuia să te ridici, spuse Jillian indiferentă.

Dar în clipa următoare, o pereche de mâini puternice o apucară de brațe, ajutând-o să se ridice. Atingerea caldă aroape o curentă.

– Mulțumesc, spuse ea. Încercând să pară rece. Mai bine aprinzi o lanternă.

Reese se supuse, luminând o figură amuzată.

– Sper că nu ești vegetarian, spuse ea, dorind să-i îndrepte atenția asupra altor necesități fiziologice.

– Am un stomac de oțel.

Jillian nu se îndoia.

– Te simți bine? întrebă el studiind-o atent cu ochii lui atât de albaștri.

– Mda. M-am ales doar cu câteva vânătăi.

Reese întinse mâna, în semn de mângâiere, dar Jillian se feri instinctiv de atingerea lui.

– Jillian?

Pentru nimic în lume ea nu i-ar fi arătat cât de jenată se simțea de atenția lui.

– Vrei să te dai la o parte? Am de pregătit cina, iar tu n-ar trebui să-ți forțezi piciorul. Stai pe scaun și încearcă să nu mă încurci. Și te rog ai grijă să nu se mai stingă lumina.

– Ți-e frică de întuneric?

– Poftim? întrebă ea luată prin surprindere.

Reese o privi întrebător.

– Nu, pufni ea.

– De ce ești așa de țepoasă?

– Țepoasă? întrebă ea un pic mai liniștită,

privindu-i mușchii care se încordau pe sub tricou.

– Vino aici.

– Unde? întrebă ea hipnotizată de priveliștea pe care i-o oferea.

Întâmplările prin care trecuse în ultimele douăzeci și patru de ore îi slăbiseră voința. În fond nu făcea nimic rău. Își permitea să fie doar un pic mai slabă. Și cum oare putea fi altfel lângă Reese?

Se îndreptă spre brațele lui deschise, acceptându-i îmbrățișarea.

– Îmbrățișează-mă, șopti el.

Jillian execută automat comanda. Sau rugămintea. Mușchii lui se relaxau sub atingerea ei și asta o făcea să se simtă mai puternică. Viața nu înceta să-i rezerve surprize. Cine ar fi crezut că Jillian va îmbrățișa un străin în propria ei casă?

– Reese?

– Da?

– De când oamenii de la evacuare poartă la ei arme de foc?

Reese se încordă brusc și o îndepărtă. Jillian se simți dezorientată, dar încercă să-și revină.

Poate că așa era mai bine. Nu voia să se facă de răs. Nu voia să-i mai arate nici un semn de slăbiciune.

*
* * *

Reese se simțea ca un prost. La ce naiba se gândise când o îmbrățișase pe cea pe care fusese angajat s-o slaveze? La început dorise doar să afle ce anume îl făcea să se simtă atras de ființa aceea fragilă, micuță și foarte țepoasă. Da. Țepoasă. Găsise bine cuvântul. Atâta dorea. Doar să știe ce. Știința însemna putere, iar puterea însemna control.

Dar în loc să reușească să o controleze, se trezise controlat. Trupul lui reacționase ciudat.

Respingerea fusese o reacție de autoapărare.

Acum o privea stând la doi pași în fața lui, așteptând un răspuns cu bărbia ridicată, într-o atitudine de provocare.

Simțea nevoia s-o ia din nou în brațe mai strâns, dar ea era în expectativă. Nici nu mai reușea să-și amintească ce întrebare îi pusese.

Îi trebui un minut să-și limpezească gândurile.

– Arma? O port întotdeauna la mine.

Jillian începu să pregătească mâncarea, aparent indiferentă. Îl credea? Nu-i păsa? Știa că o minte?

O privi preparând niște sandvișuri în tăcere, după care i le așează în față și reveni cu interoga-toriul. Nu îl credea.

– Cu ce anume te ocupi, mai exact, domnule Braedon? Vreau să spun atunci când nu ataci ali-gatori inofensivi.

Era țepoasă!

Ciudat, dar nu-l deranja.

– Asigur paza și protecția de persoane. Am o afacere proprie, împreună cu un partener.

– Presupun că mă consideri nerecunoscătoare, spuse ea încrucișându-și mâinile la piept. Ce te-a adus tocmai aici? Ești voluntar? Cred că familia ta este îngijorată. Ei știu unde te afli?

Reese nu răspunse.

– Îmi pare rău că din cauza mea ai rămas blo-cat aici, cu mine.

– Nu-i nimic. N-am familie. Singurul căruia îi poate păsa de mine este prietenul și partenerul

meu, Cole. Ori, el știe riscurile meseriei și mă cunoaște bine.

– Știi, ezită ea. Mă simt... responsabilă, într-un fel. Dacă o să se termine totul cu bine... nu știu... Te pot ajuta cu ceva?

Reese îi strânse mâinile întinse în semn de iertare.

– Hai mai bine să ne gândim cum vom trece cu bine peste următoarele ore, da?

Jillian înclină din cap în semn de aprobare.

– Ai farfurii?

– Da, se dezmetici ea.

– Unde le ții?

– În dulap. Dar tu stai liniștit. Ești rănit.

Îi putea simți în glas sentimentul de vinovăție. Cu toate astea tot țepoasă părea. Poate că pur și simplu nu-l plăcea. În fond dăduse buzna în viața ei liniștită. Era un intrus. Și el o luase în brațe. Nu fusese o îmbrățișare în adevăratul sens al cuvântului. De fapt ea nu-i răspunsese foarte convinsă.

Aprinse o a doua lanternă, dar în mintea lui se făcu întuneric.

*

* *

Reese înghiți cu poftă ultima bucată din deliciosul sandviș.

– Îmi pare rău că berea este caldă, dar am folosit frigiderul pentru apă.

– Nu-i nimic, zâmbi el.

Jillian îi răspunse tot printr-un zâmbet. Un zâmbet mai timid și mai dulce.

– Eu pun de obicei mai multe doze în frigider decât apă, îi explică el.

– Doze?

– Da, doze de bere. Așa spunem noi, australienii.

– A, sigur, zâmbi ea din nou, ușor intimidată. De cât timp ești în State?

Era o întrebare la care trebuia să se aștepte, în mod normal. Dar Reese nu era obișnuit să discute cu persoane cărora să-i pese așa de mult de el. Iar conversațiile lui cu femeile se reduceau la un fond redus de întrebări și răspunsuri pe care le uita în câteva minute.

Se trezi analizându-i curbura fină a buzelor,

întrebându-se ce formă luau în timp ce făcea dragoste. Obişnuia să scoată sunete? Privirea lui rătăci în dreptul sânilor. Adică, acolo unde, în mod normal, la femei rotunjimile erau mai proeminente. Oare femeia asta făcuse vreodată dragoste?

Dar ce naiba îi păsa lui?

– Nu contează, renunță ea.

– Nu, nu. Mă gândeam la... Am părăsit Australia la şaptesprezece ani.

– Mai vrei o bere? Sau poate apă?

– Nu, mulţumesc. Ai un radio pe aici?

– Da, spuse ea alergând în camera de zi.

Abia când dispăru din raza lui vizuală, Reese realizează că dinţii lui erau încleşaţi. Reuşise să-l citească aşa de bine? Nu putea să creadă. Era un maestru al deghizării.

Dezgustat de problemele pe care şi le punea, Reese se forţă să se ridice în picioare ca să simtă mai bine că trăieşte.

– L-am adus, dar din cauza furtunii, bruiajul este foarte intens şi abia se aude ceva, spuse ea dintr-o suflare. Ce naiba faci, în picioare?

– Şi eu mă întrebam acelaşi lucru, strânse el din dinţi.

– Hai mai bine în camera de zi. Am o canapea foarte confortabilă și-ți poți ridica piciorul.

În acel moment o pală puternică de vânt izbi casa cu sălbăticie.

– Ce naiba a fost asta? se sperie Jillian, repezindu-se spre ușa blocată.

Realizând că nu poate ieși ca să verifice avariile, se întoarce speriată spre Reese.

– Ce ne facem?

– La naiba! înjură Reese neputincios. Nu știi. Dar cred că nu e ceva grav. Dacă ar fi distrus ceva, probabil că zgomotul nu s-ar fi oprit.

– Știi ceva? spuse agitată Jillian, dorind să facă ceva. Eu mă duc să verific.

– Nu! o opri el.

– Uite ce e, domnule! exclamă ea iritată. Este casa mea. Nu pot sta cu mâinile în sân.

Într-adevăr, nu putea.

Înverșunarea ei se topi în momentul în care privi ochii lui albaștri și hotărâți.

– Dacă spui că nu poate fi ceva grav...

– Nu este grav, dar poate deveni, spuse el continuând să pară îngrijorat.

– Ai vreun loc sigur în casă?

– Sigur? Da, spuse ea încercând să gândească cu viteza luminii. O debara, pe hol.

– Cât de mare?

– Suficient. Depinde pentru ce-ți trebuie, spuse ea roșind imediat ce termină propoziția. Am mărit-o eu ulterior.

– Mai mare decât cămara?

– Da. De două ori mai mare. Dar e plină cu accesorii medicale.

– Bine. Canapeaua ta are perne?

– Perne? Da, dar...

– Bine, adu-le.

Jillian se îndreaptă spre camera de zi cu ezitare, dar Reese o apucă de mână, oprind-o.

– Ai vreun dormitor la parter?

– Ce...? întrebă ea cu voce stinsă, surprinsă de atingerea neașteptată și auzind cuvântul dormitor.

Ce importanță avea dacă unul dintre cele patru dormitoare de oaspeți era la parter? Pentru că gândurile romantice nu-și aveau sensul, mai ales în situația în care se aflau.

– Da, acolo, arătă ea spre o ușă mai ferită.

Și în acel moment ochii lui Reese își schimbă culoarea și buzele lui deveniră mai senzuale.

– Bine, înghiți el greu. Mă duc să iau pernele. Tu ai grijă să le aduci pe cele de pe canapea.

Jillian rămase ținută pe locul ei. Nu se simțea în stare să mai facă vreo mișcare. Avalanșa de ordine nu era venită din senin. Se întâmpla ceva grav cu adevărat. Dar în sufletul ei era un dezastru mai mare decât afară.

– Este simplu sau dublu?

– Poftim? A, patul. Dublu.

– Perfect, spuse el scurt îndreptându-se șchiopătând spre ușa camerei de oaspeți.

– E ridicol, se trezi Jillian șoptindu-și.

Nicăieri în lume nu se auzise că uraganul avea efect asupra libidoului femeilor singure.

Capitolul 5

Reese o privi pe Jillian din spate străduindu-se să aranjeze un culcuș confortabil și sigur. Soldurile ei înguste și băiețești se mișcau foarte nostim. El terminase de adunat pernele pentru un adăpost în debara și își permitea un moment de răgaz.

– Stai odată, nenorocită mică și...

Restul degeneră într-o serie de înjurături, declanșate de cearșafurile care n-o ascultau pe Jillian.

– Unde ai învățat să înjuri așa, domnișoară? întrebă Reese amuzat.

– În Alaska, spuse ea și înjură din nou în momen-

tul în care îi alunecă lanterna dintre picioare.

Reese se încruntă indignat de reacțiile trupului său. Probabil în subconștient simțea pericolul sfârșitului aproape și era o reacție de instinct primar de perpetuare a speciei.

Se îndepărtă puțin zâmbind, imaginându-se în pat cu Jillian Bonner. Nu credea că ființa aceea era suficient de dotată pentru dorința lui Braedon Reese.

În timp ce Jillian stătea aplecată, străduindu-se să aranjeze cât mai bine cearșafurile, tricoul larg lăsa să se întrevadă o întregă priveliște.

Deci până la urmă avea sâni.

– Ai de gând să stai acolo și să te uiți la mine cum mă chinuiesc să fac singură totul?

Din nou era țepoasă! Ochii ei aruncau săgeți și buzele și le ținea strânse de nervi.

Și într-un fel era normal. Îl prinsese analizând-o cu un ochi rece de expert. Așa era caracterul lui! Dar atunci de ce roșea pentru prima oară în treizeci și trei de ani?

Își îndreptă toată atenția și forțele spre salteaua pe care Jillian se chinuia s-o ridice de jos.

– Hei! strigă ea. Nu știi să numeri până la trei?

– Bine, tu tragi și eu împing.

– Ba eu trag și tu te duci la naiba, răspunse ea iritată.

– Auzi? Ar trebui să-i mulțumești în genunchi lui Dumnezeu că sunt alături de tine pe furtuna asta!

Jillian avu tupeul să-și rotească ochii în semn de plictiseală.

– Ce naiba crezi că te-ai fi făcut fără mine?

– Știi ceva? Salteaua asta are aproape jumătate de secol și cântărește o tonă.

Lui Reese îi venea să dea cu pumnul în ceva. Nu. Să sugrume pe cineva. Se mulțumi doar s-o privească urât și o ajută să ridice salteaua.

– Și cu asta ce vrei să mai faci? Întrebă el.

– O vom pune în adăpost, ca să ne protejeze capetele. În caz că acoperișul va cădea peste noi.

– Dacă aveam de gând să mor sub o saltea, mi-aș fi petrecut timpul într-un fel mai interesant.

Jillian se înroși de indignare. Știa că nu era genul de femeie cu care Reese ar fi dorit să-și petreacă ultimele clipe din viață, dar nu același lucru putea spune despre ea.

– Bun, spuse ea. Și acum?

– Pune cutii cu provizii în colțuri și în mijloc. Vom face un fel de cort, peste care vom pune salteaua.

Jillian alergă la bucatărie și începu să aducă baxuri de apă minerală și bere, cutii de conserve și hrană uscată. Urmă instrucțiunile lui Reese, în timp ce acesta se odihnea. N-o deranja. În fond era rănit. Trebuia să se protejeze. De fapt îi convenea să nu-i mai stea în drum. Nu putea suferi imaginea sexi a coapselor lui strânse în blugi și a brațelor pline de mușchi care săltau atunci când ridica ceva.

– Stăpâne, este bine cum a aranjat sclava cutiile? întrebă ea cu falsă supunere.

– Dragă, dacă mi-ai fi sclavă nu ai mai deschide gura de oboseală.

Jillian se făcu că nu înțelege remarca cu două înțelesuri.

– Acum ajută-mă să potrivesc salteaua.

– Bine. Uite cum facem. Tu intri înăuntru și eu te ajut de afară. Tot ce trebuie să faci este s-o așezi cum trebuie. Eu o voi ține.

– Un adevărat plan, domnule Reese. Bravo, îl felicită ea în bătaie de joc.

– Taci și trage de saltea!

Oricât de supărată era, Jillian nu reuși să se abțină și izbucni în râs. Fapt care-l enervă teribil pe Reese. Intră în adăpostul îngust și începu să facă toată treaba în locul ei.

– Nu mă înțeleg deloc cu tine, spuse el gâfâind agitat de efort.

– Bine, bine, scuză-mă, spuse Jillian, mustăcînd. Uite cum facem. Eu mă sui pe cutii și tu ridici salteaua, eu o așez și gata.

– Nu puteai să faci asta de la început? Mă scuteai de...

Nu apucă să termine propoziția pentru că Jillian își pierdu echilibrul și îi ateriză cu fundul exact pe burtă și cu picioarele pe fața lui.

Șocată de aterizarea neașteptată și de impact, Jillian rămase împietrită.

– Ți-e bine? întrebă Reese. Nu mă deranjează poziția, dar...

Jillian se rostogoli de pe el, fâstâcită.

– Mă scuzi, cred că eu ar trebui să te întreb dacă ți-e bine.

Reese zâmbi.

– Ai reușit să mă mai înviorezi.

– De ce m-ai îmbrățișat? întrebă Jillian pe neașteptate, aruncându-și pe spate părul care-i căzuse în ochi.

– Nu te-am îmbrățișat. Te-am salvat. Dacă nu eram eu, îți rupeai gâtul.

– Nu. Mai devreme. De ce m-ai îmbrățișat în bucătărie? Și de ce ai stins lumina?

– N-am stins eu lumina, se apără Reese, evitând esența întrebării.

– În fine, nu contează, spuse Jillian ridicându-se. Cum te mai simți cu piciorul?

– O să trăiesc, spuse Reese apucându-se brusc de treabă.

În câteva minute reuși să formeze fără ajutorul ei un adăpost gen cort.

Jillian se așeză într-un colț și Reese în altul. Cât mai departe unul de celălalt. Deși era spațiu suficient de mare, picioarele lungi ale lui Reese i le atingeau pe ale ei. Privirile lui Jillian se îndreptară spre coapsa lui Reese.

– Ar trebui să mă mai uit la rană.

– Ce-i corect e corect, spuse Reese zâmbind.

Deși avea un ton amuzat, nu părea batjocoritor. Era chiar sexi și Jillian nu știa cât îi mai putea rezista.

– Dar tu când te-ai uitat pe sub tricoul meu a fost corect? se trezi Jillian întrebând.

Sprâncenele lui Reese se ridicară întrebătoare. Îl surprinsese. Era un punct câștigat.

– Bine, încheie ea subiectul, dorind să nu-și forțeze prea tare norocul. Îndreptă lanterna spre coapsă. Așa. Mai la stânga. Mda. A mai sângerat puțin, dar cusăturile nu s-au desprins.

– Ai făcut o treabă bună, doctore, spuse el cu o privire care-i transmise fiori în stomac.

– Mulțumesc, dar ți-am mai spus. Nu sunt doctor. Mă duc să-ți aduc un calmant, ceva.

– Nu este nevoie. Stai liniștită. Relaxeză-te.

– Ți-e ușor să vorbești.

– Știu că ești îngrijorată din cauza furtunii. Ai fi proastă să nu fii. Dar nu mă adăuga și pe mine pe listă.

Jillian îi privi mâinile. Erau aspre, pline de cicatrice, arse de soare. Și dintr-o dată avu străfulgerarea unei revelații. I se păreau familiare.

– Nu-ți place ca oamenii să aibă grijă de tine,

nu-i așa, Reese? De ce oare? Consideri asta un semn de slăbiciune?

Reese o privi atent. Deși suna batjocoritor, Jillian era serioasă.

– Slăbiciune? Nu.

– E important pentru tine să deții controlul?

– De ce mă judeci? Prin tot ce ai făcut tu astăzi, mi-ai dovedit că și tu împărtășești aceleași opinii. Tu ce motiv ai să fii așa?

– Presupun că nu același ca și tine.

Răspunsul scurt al lui Jillian îi dădu de înțeles că nu voia să dezvolte subiectul. Cu toate astea...

– De ce n-ai plecat de la început?

– Pentru Cleo.

– Cleo? Aligatorul?

– Da.

– Te superi dacă te întreb de ce-ți riști viața pentru o reptilă?

– Dar tu îmi spui de ce umbli înarmat și mă privești cu atâta neîncredere? Dacă îmi răspunzi la întrebările astea îți spun și eu de ce este atât de important angajamentul meu luat în fața unei reptile. Permite-mi să mă îndoiesc că o vei face, așa că suntem chit.

O dată problema închisă, Jillian se ghemui mai bine în colțul ei.

– Vorbești de încredere? Ei bine, te-am închis în cămară pentru că am considerat că așa meritai.

Jillian îngheță.

– Nu pari genul de om căruia să-i pese prea mult de ceilalți.

Reese privi în altă parte.

Jillian simțea că se află pe un teren minat, dar voia să depășească momentul. Își ghemui genunchii la gură și continuă:

– Țipi și urlă, ordoni, comanzi și te aștepti ca toți să ți se supună. Cred că de aceea porți armă. Dar să știi că poți fi și drăguț cu cei din jur din când în când.

– Eu? Drăguț? Întrebă el în bătaie de joc, cu o expresie fals gravă. Ce lucruri oribile spui!

– Vezi? zâmbi ea. Îți place să tachinezi. Nu ți-e ușor, dar o faci!

– Obişnuiești să-ți psihanalizezi toți pacienții?

– Știi ce cred?

– Dacă te mint și-ți spun că da, mă lași în pace?

– Cred că ai stins special lumina, în bucatărie. Sunt convinsă că aveai nevoie de o îmbrățișare.

– Îți par un timid? De ce aș fi stins lumina?

– Întunericul te îndeamnă la introspecție. Instinctele ies mai ușor la suprafață.

– Vai ce vorbe mari! Nu cumva vorbești în numele tău? Ce instincte le poți elibera numai la adăpostul întunericului, Jillian?

Felul în care Reese îi rostise numele, cu un accent australian, fusese adorabil. Nu-i păsa că evita răspunsul direct. Știa că nu sosise timpul să i se confeseze.

Își sprijini bărbia de genunchi, gândindu-se la un răspuns pentru el.

– În general nu-mi eliberez instinctele. Nici la adăpostul întunericului, dar nici pe lumină.

– Atunci, înseamnă că suntem diferiți.

– De ce? Pentru că tu te lași ghidat de instincte?

– Datorită acestui fapt trăiesc. Dar nu asta voiam să spun.

– Atunci ce ne face așa de diferiți? Amândoi

ne lăsam ghidați de instincte, numai că eu nu mă mint în privința asta. Întrebarea este de ce te ferești?

De data asta o prinsese cu garda lăsată. Așa că răspunse sincer.

– De durere. De mine.

– Și? Funcționează?

– Da.

Până acum.

Jillian se retrase în colțul ei și luă o sticlă de apă. Grija ei principală trebuia să fie dacă supraviețuia uraganului, nu Reese și părerile lui despre ea.

– Deschide radioul. Poate auzim niște știri interesante.

Jillian răsuflă ușurată. Prefera să afle știri îngrozitoare despre puterea distructivă a uraganului Ivan, decât să stea în tensiune, așteptându-se la fel de fel de întrebări incomode din partea lui Reese.

Zâmbi amuzată privindu-l pe Reese cum înjura colorat, străduindu-se să prindă un post local.

– Toți australienii sunt așa inventivi în materie de înjurături?

– Cine vorbea, răspunse el enervat.

Jillian izbucni în râs, dar se opri văzând felul în care o privea.

– Ce e? Întrebă ea.

– Râsul tău. Sună bine.

– Mulțumesc, răspunse ea surprinsă și încântată. Ar trebui să încerci și tu.

Reese se făcu că n-o aude. Poate ar fi vrut și el să râdă, dar nu putea. Uitase de mult s-o facă.

Vocea crainicului le întrerupse orice activitate.

– „... cu viteză pe mare. Ne așteptăm ca Ivan să lovească pământul în nordul Celor Zece Mii de Insule în jur de ora nouă, seara aceasta. Întreaga zonă dintre Cele Zece Mii de Insule și Venice a fost evacuată. Cu toate astea, pagubele estimative se pot situa în jur de câteva milioane de dolari.“

Jillian îl privi îngrijorată pe Reese.

– Va fi bine. Vom trece peste asta, Jillian. Îți promit.

În momentul următor, vijelia lovi casa cu forță, zguduind geamurile.

Instinctiv, Jillian se ghemui, acoperindu-și capul cu brațele și Reese sări apărând-o cu trupul său.

– Reese? îl chemă ea cu voce tremurândă.

– Da, răspuse el după ce zgomotul se opri.

– Cred că a trecut.

– Da, spuse el îndepărtându-se ușor.

– Reese?

– Da.

– Cred că mi-ar prinde bine o îmbrățișare.

Reese stinse lanterna și întinsele brațele, primind-o cu căldură.

Jillian îi simți bărbia sprijinită pe creștetul capului ei.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Pentru nimic, spuse el strângând-o mai tare.

Capitolul 6

Reese credea că trecuse în viață prin tot ceea ce putea fi mai rău. Se înșelase.

Stătea în întuneric ascultând zgomotul furtunii și continuând s-o îmbrățișeze pe Jillian.

Reese încercă să suprime zgomotul din urechi, gândurile din capul său și să se concentreze exclusiv asupra femeii pe care o ținea în brațe.

Jillian avea un trup așa de mic! Așa de vulnerabil, fragil, subțire. Simțea nevoia s-o protejeze. La urma urmei asta era slujba lui.

Dar ultimul lucru pe care-l voia, era să-și *do-rească* s-o protejeze. Și totuși, în ciuda voinței lui, își dorea.

Sânii ei mici striviți de pieptul lui tare, picioarele ei subțiri, sprijinite de-a lungul pulpelor lui pline de mușchi, mâinile ei firave mângâindu-i spatele încordat, totul îl înnebunea la ea.

– Jillian? întrebă el cu efort.

Jillian își îndreptă privirea spre ochii lui, încercând să se îndepărteze ușor de el. Își dorea ca ea să se îndepărteze de tot, dar nu putea s-o lase. Nu încă.

– Spune, Reese.

– Te mai întreb încă o dată. De ce ți-ai riscat viața pentru Cleo?

– Un alt ordin, domnule Braedon?

Avea un ton rece, dar fără să pară supărat. Într-un fel parcă îi simțise nevoia de restabilire a unei distanțe între ei.

– Nu, doamnă Bonner, o contrazise el, zâmbind. Simplă curiozitate. Nu îmi pari a fi o persoană care să se pună în pericol fără un motiv serios.

Reese îi simțise tensiunea. Se întrebă dacă realizase că în brațele lui se expusese unei furtuni mai periculoase decât cea de afară. Unei furtuni a pasiunii.

– În mod normal aş fi prima de acord cu tine.
– Şi atunci? insistă el. Ce o face pe Cleo aşa de specială?

– Mi-a fost adusă acum câteva luni. Picioarul stâng din spate îi fusese smuls de o capcană pentru animale mici.

– Şi de ce ți-a fost adusă tocmai ție?

– De ce nu?

– Ai spus că nu ești veterinar.

– Nu sunt, dar în momentul acela eram singura persoană disponibilă. Mi-am dat seama de la început că picioarul ei nu mai avea nici o şansă. Şi fără îngrijiri, nici ea nu ar fi putut să trăiască prea mult.

– Stai așa. Spui că aligatorului care m-a atacat îi lipsește un picior?

– Nu te simți prost, Reese, râse Jillian. Se mișcă destul de rapid și așa. Dar să știi că rareori atacă oameni. Preferă animalele mici.

– Atunci de ce m-a atacat pe mine?

– Pentru că, probabil, i-ai pus în primejdie cuibul cu ouă, fără să vrei.

– Trebuia să pui o tăbliță prin care să avertizezi lumea că ai un animal de casă așa de periculos.

– Am pus. Dar probabil că vânturile au doborât-o. Trăiesc într-o zonă izolată. Nu primesc des oaspeți. Și cei care vin pe aici o cunosc bine pe Cleo.

– Totuși nu înțeleg de ce nu ai plecat. Mai ai și alte animale în grijă?

– Din fericire, nu.

– Și de ce nu ai mutat-o pe Cleo în altă parte?

– Așa aveam de gând. Am discutat cu conducerea câtorva rezervații naturale din apropiere, dar înainte să pot aranja ceva, s-a apucat să-și construiască cuibul și a depus câteva ouă. Era prea târziu. Nu am mai putut face nimic. Trebuia să aștept ca puii să-i iasă din găoace.

– Și de ce nu ai lăsat-o să se descurce singură? Nu văd cum o poți ajuta, baricadată într-o casă.

Jillian îl privi cu ochi lipsiți de expresie.

– Spune-mi.

Jillian se retrase în colțul ei.

– Nu fugi.

– Cam greu să fug.

– Știi ce vreau să spun.

– Știu... La naiba, Reese. Mă pui să dau un răspuns care cere mai mult decât o simplă explicație.

Reese se apropie de urechea ei și șopti:

– Asta fac?

– Reese... lasă-mă.

Reese o strânse mai aproape de el și își apropie buzele de urechea ei.

– Întinericul este un paravan.

– Lasă-mă, îl rugă ea.

– Vrei un scut. O protecție. Mi-ai cerut asta de două ori. Ești protejată acum. Poți să-mi răspunzi la întrebare. De ce preferă o supraviețuitoare ca tine să-și riște viața pentru o reptilă?

Jillian înghetase în brațele lui. Nu se așteptase să poarte acea conversație cu un bărbat ca Reese. Nu voia să pară intimidată așa că își dresе glasul tușind și spuse:

– Păi... Ți-am explicat mai devreme. Animalele nu sunt egoiste. Știu să fie recunoscătoare. Au o motivație clară. Aceea de supraviețuire.

– Și perpetuare a speciei.

– Da, înghiți ea greu. Și asta.

– Deci animalele sunt mai loiale și mai recunoscătoare.

– Da. Dar nu așa cum îți închipui. Nu se

aseamăna cu animalele de casă. Prin efortul meu le ofer ceea ce-și doresc mai presus de orice: să trăiască.

Jillian își simți pulsul în urechi. Liniștea crescu. Zgomotele furtunii își reinstauraseră domnia.

Dar mai presus de orice, Jillian era conștientă de brațele lui Reese care o strâneau cu atâta tandrețe. Îi dădeau sentimentul de siguranță. Își permitea să fie vulnerabilă, fără să se teamă.

De patru ani de zile reușise cu succes să scoată din viața ei tot ceea ce însemna pasiune, dorință fizică, emoții care îi puneau în pericol sufletul. Își îndreptase toată atenția asupra animalelor. Nu regretase niciodată decizia ei de a se izola. Nici nu simțise nevoia s-o facă. Până acum.

De ce tocmai Reese? Pentru că era ultima ființă umană cu care luase legătura înainte de uraganul distrugător? Pentru că i se părea că găsea un suflet pereche atunci când îl privea în ochii lui albaștri?

Da. Poate. Nu știa. Oricum, în acel moment nu-i mai păsa de ce.

– Cine ți-a înșelat încrederea, Jillian? Cine ți-a înșelat așteptările? Inima?

– Cred că mi-ar fi mai ușor să-i enumăr pe cei care nu au făcut-o. Și mama poartă o mare vină în toată povestea. Dar nu noi suntem aceia care ne alegem părinții, nu-i așa?

– Vrei să-mi povestești?

Vocea lui, accentul, tonul, brațele lui, trupul, puterea, întunericul, furtuna, camera aceea mică, mirosul lui, pulsul ei, dorința ei, nevoia de a se întoarce spre el și a...

Doamne! Ce făcea?

Brusc Jillian simți nevoia să iasă afară. Să respire. Să fugă departe de lucrurile pe care și le dorea.

Ca și cum i-ar fi simțit nevoia, Reese o eliberă.

– Bine, bine. Nu este treaba mea.

Jillian încercă să-și regăsească ritmul normal al respirației.

– E rândul tău acum, spuse ea.

Brusc, Reese se încordă. Da. Era rândul lui să se simtă prins. Lui Jillian îi venea să râdă. Făceau o pereche de pomină.

– Stai liniștit. Te întreb ceva simplu. De ce ai venit în America?

– Poți să treci la altă întrebare?

– Bine. Nu e treaba mea. Poți să-mi spui cu ce te-ai ocupat înainte să-ți deschizi agenția?

Tăcere.

– Dacă ghicesc, recunoști?

Reese se relaxă.

– Nu crezi că-mi dau seama, nu?

– Ești liberă să încerci.

– Dar dacă am dreptate, îmi spui?

– Nu te voi minți niciodată.

Jillian se încordă la rândul ei. Îi făcuse o adevărată declarație.

– Purtați o armă, la fel ca acum. Oricum, arma este a doua ta natură. Se vede. Aș spune că erai polițist, dar sunt sigură că nu este asta.

– Ce te face să crezi că nu este asta?

– Nu pari un om dornic să rezolve probleme locale. Mărunțișuri. Nu mi te imaginez împărțind amenzi pentru depășirea vitezei.

– Mda. Ai intuiție.

– Ce te-a făcut să renunți la fosta ta slujbă?

– Dar cine spune că am renunțat? N-am făcut decât să schimb locul.

– Ești mai fericit așa?

– Nu cred că fericirea a jucat vreun rol important în luarea deciziilor. Cel puțin nu în ultimii șaisprezece ani.

Părea resemnat.

– Îmi pare rău, Reese.

– Nu trebuie.

– De ce?

– Îmi place ceea ce fac. Simt satisfacția muncii la fel de mult ca și tine. Dar satisfacția nu înseamnă fericire.

– Dar ce înseamnă?

– Supraviețuire.

– Poate, spuse ea brusc înfiorată. Dar eu mă simt fericită așa. E mult mai bine decât dacă aș fi acceptat alternativa.

– Ai dreptate, Jillian, spuse el trăgând-o brusc aproape de fața lui. Dar spune-mi atunci, de ce nu mă mai simt satisfăcut doar să supraviețuiesc?

Jillian nu mai avu timp să răspundă. Sărutul lui îi tăie respirația. Buzele lui erau ferme. Vârful limbii, umed și fierbinte. N-o devora, deși ea și-ar fi dorit asta. O gusta, o savura, o încerca, definindu-i textura și gustul.

Jillian nu fusese niciodată intimidată de un simplu sărut. Numai că sărutul lui Reese nu era simplu.

– E o nebunie, șopti Reese. Oprește-mă, Jillian. Nu vei găsi fericirea cu mine.

– Nici tu cu mine, replică ea. Dar poate vom găsi plăcerea. Merităm amândoi așa ceva.

Reese o apucă de umeri și o scutură, dându-și de gol frica, intimidarea.

– Da, dar n-ai învățat până acum că durerea care urmează nu merită momentul de plăcere?

Furtuna interveni pe neașteptate între ei, zguduind casa din temelii.

– De data asta poate nu vom mai supraviețui pentru a simți durerea.

Reese o privi ușor neîncrezător.

– Știi că pot descoperi plăcerea, aici, cu tine. Suntem amândoi niște supraviețuitori. Vom face față dezastrului de după.

Răspunsul lui Reese veni instantaneu. O sărută iar și iar, mai dulce, mai dornic, mai devastator.

Jillian îi prinse umerii, trăgându-l mai

aproape de ea, presându-și sânii de pieptul lui, coapsele de mușchii lui puternici.

– Da...

– Jillian! strigă Reese și ea nu realizează dacă o strigase de plăcere sau din alte motive.

Inima lui Jillian alerga nebunește. Abia mai putea gândi clar. Mâinile ei explorau trupul lui Reese cu frenezie.

– Nu! Stai locului! strigă el.

De data asta, Jillian se retrase confuză. Ce făcuse? Se aruncase pe bietul om! Practic îi ceruse să-i ofere plăcere. Niciodată nu se simțise așa de umilită. Nici măcar atunci când își găsisese mama zâmbitoare în apartamentul gol, pe care ar fi trebuit să-l împartă cu viitorul ei soț, Thomas.

Putea să dea vina pe furtună, pe frica ei, pe faptul că stătea într-o încăpere așa de mică cu un bărbat blond, înalt și sexi.

Nu. Poate într-adevăr era o frustrată nesigură, care nu știa să țină un bărbat lângă ea.

Lumina lanternei, aprinsă pe neașteptate de Reese, umplu încăperea. Orbită, Jillian închise ochii instinctiv, ferindu-se.

– Cred că... începuse Reese cu greutate. Cred că aş lua un analgezic.

Jillian ar fi vrut în momentul acela să aibă o lopată cu care să înceapă să sape. Poate ar fi avut norocul să ajungă în China, înainte să moară de ruşine. Uitase complet de piciorul lui Reese!

– Îmi pare rău, spuse ea, începând să caute printre cutii un medicament.

Spera din tot sufletul ca Reese să stingă din nou lumina. Nu-i mai suporta privirile sfredeli-toare, a căror semnificaţie n-o înţelegea.

Găsi cutia cu medicamente şi o îndreptă spre lumina lanternei lui Reese, încercând să-i abată atenţia de la faţa ei. Dacă ar fi văzut-o în acel moment, şi-ar fi dat seama cât de laşă era. Dar poate că Reese era suficient de domn ca să pretindă că toată scena nu avusese loc.

– Vrei să-mi spui de ce ți-ai băgat tot capul în cutia aia? Nu cred că vezi ceva.

– Gata! strigă ea victorioasă şi uşurată, întinzându-i o folie de medicamente. Am găsit! Ia două pastile. Stai să-ţi dau şi o sticlă de apă.

În loc să apuce medicamentele, Reese o apucă de tricou şi o trase cu forţă spre el. Manevră ridi-

colă, de altfel, luând în considerare dimensiunile ei și faptul că o luase prin surprindere.

– Ești o supraviețuitoare în adevăratul sens al cuvântului, nu-i așa? constată el.

Inima ei tresări în fața expresiei lui directe, neclintite. De ce-i făcea asta? Trebuia să-și dea seama cât de nepregătită era pentru un bărbat ca el. Deschise gura ca să vorbească sau să respire, dar eșuă.

– Știi ce înseamnă să supraviețuiești, continuă el. Dar trebuie să ne hotărâm și eu nu cred că pot gândi în momentele astea suficient de clar, ca să iau o decizie.

– Ce fel de decizie?

– Dacă ne vom aminti motivele inițiale pentru care am devenit supraviețuitori.

Se aplecă asupra ei ca și cum ar fi dorit s-o sărute.

– Sau să spunem că dăm naibii tot și să continuăm ce am început acum câteva minute.

Capitolul 7

Dacă cineva i-ar fi spus cu o zi înainte lui Reese că va pune o asemenea întrebare unei femei cu sâni mici și cu experiență în arta seducerii care se reducea la zero, ar fi răs o săptămână.

Dar acum, în loc să râdă, Reese era cât se putea de serios.

Ochii lui Jillian îl priveau expresivi. Fiecare gând i-l intercepta cu o claritate desăvârșită. Sâni ei erau mici, într-adevăr, dar putea să jure că aveau un gust de două ori mai dulce decât dacă ar fi fost dubli.

Știa că nu i-ar fi trebuit prea mult ca s-o aibă.

Dar din anumite motive, se oprise la timp. Trebuia să fie exclusiv decizia ei. Îi citise în ochi întrebările, îndoielile, vulnerabilitatea.

– Poate că plăcerea nu este totul, șopti ea.

Reese avu sentimentul pierderii, dorinței de a-i schimba atitudinea.

Se îndepărtase de el puțin, dar suficient de mult, din punct de vedere psihic, cât să simtă că nu mai putea face nimic.

– Reese...

O privi, întrebându-se de câte ori sentimentele ei fuseseră rănite, de câte ori se simțise folosită? Și văzând atâta durere, se întrebă cum de mai reușea să supraviețuiască, cum de mai avea curajul să-l accepte pe el, un necunoscut, fără să-și ia nici o măsură de precauție?

– Îmi dai apa, te rog?

– Ține, spuse ea. Dar să n-o bei pe toată.

– Știu că trebuie să economisim.

– Nu mă gândeam la asta... spuse ea înroșindu-se.

– Nu, nu. Ai dreptate. Instinctul de supraviețuire, spuse el luând o înghițitură. Mulțumesc. Pune-o la loc. Jillian?

– Da, spuse ea fără să-l privească.

– Poate ar fi bine să ne gândim la ce vom face în următoarele douăzeci și patru de ore, în caz că...

– În caz că unul din noi va păți ceva? completă ea.

– Da, răspuse el stânjenit.

– Uite ce e, Reese. Faptul că nu știu cum să mă port în intimitate nu dovedește că nu pot face față realității.

– Ciudat.

– Ce vrei să spui?

– Mi se pare ciudat să iei mai ușor decât ar trebui viața și moartea.

– O spui de parcă tu nu ai gândi așa.

– Gândesc. Și? Te surprinde?

– Un pic.

– Ce? Par genul de sclav al propriilor emoții?

Jillian fornăi într-un fel nu tocmai politicos, dar suficient de hazliu, cât să-l facă pe Reese să râdă. Și s-o dorească din nou. Mai tare.

– Pari genul de om care se simte bine în pielea lui. Genul care nu ezită să-și satisfacă nevoile.

– Nevoia și dorința sunt două lucruri diferite.

– Mda.

– Nu ți s-a întâmplat să-ți satisfaci trupul, fără ca asta să-ți afecteze sentimentele?

– Mai degrabă cred că am fost preocupată să satisfac nevoile... partenerului. Nu prea m-am gândit la mine.

– Vrei să spui că nu ai urmărit propria eliberare? Orgasmul?

– Da, poți spune și așa. Nu am făcut niciodată sex pentru orgasm, recunosc eu roșind.

Reese rămase surprins. El întotdeauna urmărise propria satisfacție, în relațiile lui sexuale. Jillian cu ce se alesese? Cu nimic!

Un zgomot infernal izbi casa. De data asta era altfel. În loc să se potolească, se amplifică.

– Vino aici, la mijloc! strigă Reese din toate puterile. Capul jos!

Minutele care urmară trecură îngrozitor de încet. Reese o proteja cu trupul său, vorbindu-i neîncetat, încercând să-i susțină moralul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă în cele din urmă Jillian. Cade casa peste noi?

– Încă nu. Dar sunt convins că a fost serios avariata.

– Reese? Crezi că avem vreo șansă?

Altă femeie ar fi strigat, s-ar fi înspăimântat, ar fi plâns. Dar nu și Jillian. Era mică, dar puternică.

– Avem o șansă, răspunse el sincer, dar prea mică.

Jillian se încordă o secundă, dar apoi se sprijini încrezătoare cu capul pe umărul lui. Reese o mângâie încurajator pe spate.

– Reese?

– Mmm?

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Știu că tu îți faci doar slujba, dar mă bucur că ești aici, lângă mine și nu trebuie să trec prin asta singură. Îmi pare rău doar că ești nevoit să înduri toate astea din cauza mea.

– Dacă mi-aș fi făcut bine slujba, nu am fi rămas aici. Așa că nu-ți cere scuze.

Reese se întrebă dacă sosise momentul să-i spună cine îl angajase. Poate că Jillian s-ar fi bucurat să afle că mamei ei îi păsa de ea. Ar fi vrut să știe mai multe despre relația dintre ele.

– Vorbește-mi, Jillian. Nu te mai gândești la uragan.

Dacă alt bărbat ar fi fost angajat s-o salveze pe Jillian, oare ea ar fi fost în brațele lui în momentul acela? Poate că începea să înnebunească, dar se bucura că el fusese cel angajat.

– Sunt îngrijorată pentru Cleo.

– Aligatorii se descurcă pe timp de uragane.

– Da, dar cred că și-a pierdut cuibul.

– Nu-i nimic. Își face altul.

– Greu de spus. Cu trei picioare va supraviețui, dar nu știu dacă se va mai împerechea.

– Era ceva special în legătură cu ouăle ei, Jillian?

– Nu tocmai. Cel puțin nu pentru alții. Vai, Reese, oftă ea.

Ce făcea? Plângea? Tocmai acum? După ce reușiseră să treacă prin atâtea?

– De ce sunt așa de speciale pentru tine?

– Cleo s-a luptat mult să supraviețuiască. Sinceră să fiu nici eu nu credeam că va trece cu bine prin asta. Apoi am descoperit că este gestantă și...

– Și ce?

– Nu am putut să trec ușor peste faptul că s-a străduit atâta ca să depună ouăle.

– Dar este ceva natural. Toate animalele se luptă pentru perpetuarea speciei.

– Așa este.

Imediat Reese și-o imaginează pe Jillian mamă. Era o nebunie, dar știa că putea să fie o mamă grozavă. Mai bună decât a ei și cu siguranță mai bună decât a lui. Copilăria lui fusese un coșmar din cauza familiei. Poate de aceea Reese nu se gândise niciodată să-și întemeieze propria familie. Se gândea că niciodată nu ar reuși s-o facă cum trebuie.

– Am ajutat-o să-și depună ouăle.

– Ce ai făcut? Cum? Era sedată?

– Nu...

– Cum ai putut să faci așa ceva? Te-ar fi mâncat cu fulgi cu tot. Animalul ăla este periculos, Jillian! Nu-i o jucărie de pluș!

– Când aligatorii se pregătesc să depună ouă, zâmbi Jillian, sunt complet inofensivi. Se concentrează numai asupra ouălor. Dacă aș fi lăsat-o să se descurce singură, le-ar fi zdrobit, așa că am sprijinit-o puțin.

– Ești nebună! Animalele trebuie să fie foarte fericite că au un asemenea aliat!

– Acum înțelegi de ce am fost nevoită să rămân?

– Nu chiar. Înțeleg că te-ai atașat, dar...

– Mi-am luat un angajament, Reese. Nu am reușit s-o mut la timp, așa că am rămas lângă ea.

Reese nu părea satisfăcut de explicație.

– Care este adevăratul motiv pentru care nu ai plecat?

– Asta este slujba mea, Reese.

Știa că nu-i spune totul. Că-i ascunde ceva. Dar dacă ea prefera să tacă, nu avea cum s-o convingă să aibă încredere în el. Așa că o îmbrățișă tăcut.

– Dar tu, Reese?

Niciodată Reese Braedon nu se confesase cuiva. Simțea în Jillian o amenințare. O amenințare a vieții lui private.

– Ce vrei să știi?

– Povestește-mi despre Australia. Cred că te pot asculta ore întregi.

– Ore întregi? Vei fi dezamăgită.

- De ce? Ești genul taciturn?
- Nu am multe de povestit.
- Din ce parte a Australiei ești?

Pentru prima oară, Reese simți nevoia să se destăinuiască. Să ofere o părțică din el lui Jillian.

– De pe coasta de vest a Australiei. Din Broome. Este o localitate vestită pentru recoltele de perle naturale.

– Perle naturale? Cred că recoltarea lor este destul de dificilă, nu?

– Da, zâmbi el. Majoritatea femeilor se gândesc doar la latura romantică a perlelor.

– Dar lucrurile frumoase se nasc din sudoare.

– Așa, ca tine?

– Nu mă pot considera o frumusețe, răspuse ea surprinsă.

– Dimpotrivă. Cred că ești cea mai frumoasă ființă pe care am cunoscut-o vreodată.

– Reese, nu trebuie...

– Șșș...

Se aplecă asupra ei și făcu ceea ce-și dorise aproape din momentul în care buzele lor se despărțiseră.

Din gât îi ieși un zgomot înfundat, plin de dorință. Jillian era așa de dulce și senzuală! Niciodată nu-și dorise așa de mult o femeie. Și unirea nu era doar trupească.

Limba lui intră încet în gura ei, explorând zone necunoscute. Jillian se apropie mai mult de el, trezindu-i dorințe furtunoase.

Era uimit să descopere că și ea îl dorea la fel de mult. Așa că începu să-și plimbe mâinile de-a lungul trupului ei mic, căutând finețea goliciunii ei. Îi ridică tricoul și îi atinse pielea abdomenului care se încordă instantaneu.

– Reese...

– Dă-mi voie, Jillian.

– Dar...

Cuvintele i se opriră pe buze în momentul în care el îi cuprinse sânii.

– Șșș...

– Nu prea am...

– Poate că nu ai cine știe ce dotări, recunosc el, dar sunt precum perlele. Uneori nu contează mărimea, ci perfecțiunea, spuse el și îi sărută un sfârc, provocându-i fiori de-a lungul șirei spinării.

Nu era prima oară când își ținea capul între sâni unei femei. Atunci de ce se simțea așa? Un milion de senzații îi străbăteau trupul și sufletul.

– Reese! strigă Jillian plină de dorință.

– Știu, draga mea, știu, spuse el coborând cu sărutările spre abdomenul ei și căutându-i fermoarul.

– Te rog, Reese spuse ea, ferindu-se și încercând să se acopere.

– Ce e, Jillian? Merg prea repede?

– Nu.

– Dar pari surprinsă.

– Sunt, Reese.

– Nu ai mai făcut dragoste cu un bărbat în timpul unui uragan? zâmbi el.

– Nu e vorba de asta... spuse ea încurcată. Nu vreau să te oprești, dar...

– Atunci?

– Știi, Reese, am peste treizeci de ani, nu mai sunt virgină, dar... La naiba! Trebuie să... fim precauți. Nu folosesc pilule contraceptive și nu am...

– Ah! exclamă Reese lovindu-și fruntea cu palma. De asta ți-era frică? M-aș fi oprit la timp.

– Reese?

– Da?

– Asta înseamnă că... trebuie să ne oprim de tot? Nu vrei să ne mai...

– A, nu. Putem, dar... mă gândeam la ce spune Ivan despre noi. Cred că e foarte supărat că în timp ce el taie și spânzură pe afară, noi ne batem joc de el și ne simțim minunat.

– Deci, putem să...

– Ești așa de dulce când încerci să vorbești despre ceea ce simți!

Jillian își ridică din nou tricoul pentru el, în semn de invitație.

– Ei bine, nu-mi permit să dezamăgesc o doamnă, spuse el în glumă, aplecându-se spre sâni ei.

– Doamne, ce bine e, spuse ea.

– Știu, Jillian. Și eu mă simt formidabil.

Capitolul 8

Jillian se ridică ușor. Amintirile momentelor de tandrețe dintre ea și Reese i se învâlmășeau în cap precum piesele unui caleidoscop. Nesfârșite sărutări, mângâieri, șoapte... La un moment dat, arși de pasiune și epuizați de stres, adormiseră.

Se trezise pe neașteptate. Ceva se schimbase. Zgomotul uraganului se stinsese.

Era întuneric. Nu vedea nimic. Dar simțea greutatea lui Reese pe pieptul ei.

– Suntem morți? întrebă ea.

– Sper că nu, răspunse Reese somnoros.

Simțind sub mână sânul ei stâng, începu să-l mângâie ușor.

– Reese, încercă ea să se opună.

Nu că nu i-ar fi plăcut, dar...

– Reese, oprește-te.

– Nu vreau. Lasă-mă să mă bucur de rai, până nu își dau seama și mă trimit în altă parte.

– Reese! Uraganul! Ascultă, te rog.

Reese își ridică atent capul.

– Ai dreptate. S-a terminat.

– De unde știi că nu suntem sub ochiul lui?

– Nu ar fi durat atâta. Părerea mea este că s-a terminat.

– Am reușit?

– Da, am trecut peste asta cu bine!

În momentul următor, Jillian se gândi la Cleo. Oare trecuse și ea cu bine peste uragan?

– Stai, o opri Reese. Nu te ridica. Vreau să mă asigur că deasupra noastră este doar salteaua. Mda. Spuse el peste câteva momente de explorare. Lasă-mă s-o dau la o parte. Tu caută o lanternă.

– Trebuie să văd ce face Cleo, spuse ea aprinzând lanterna, luminând spațiul strâmt.

Reese o privi cu ochi micșorați, deranjat de lumină.

– O să treacă ceva timp ca să ne acomodăm.

– Știu. O fi zi sau noapte?

Reese își privi ceasul.

– Dimineată. Șapte și cinci.

– Bun. Cel puțin vom vedea stricăciunile.

– Jillian... începu Reese.

– Știu ce vrei să-mi spui. Am mai trecut prin așa ceva. Prin uraganul Andrew.

– Trăiești, Jillian.

– Da, ai dreptate. Asta contează. Mulțumesc, Reese.

– Nu, Jillian. Nu-mi mulțumi mie. Mulțumește-i lui Ivan.

Ivan n-o ținuse în brațe douăsprezece ore.

– Dacă aș fi fost singură, aș fi cedat nervos de mult.

– Nu-i adevărat, Jillian. Ești o femeie puternică. Ai fi trecut și singură prin asta.

Jillian avea neplăcutul sentiment că Reese se îndepărta de ea. Nu citea în ochii lui nici un mesaj. Nimic care să-i demonstreze faptul că-i plăcuse felul în care își petrecuse acele douăsprezece ore alături de ea.

Poate era mai bine așa. Trebuia să se concen-

treze asupra distrugerilor de afară. Despărțirea lor era inevitabilă. Faptul că se întâmplase să fie împreună se datorase unei situații de criză. Nu era chiar așa de naivă să creadă că pe lumină, Reese și-ar fi dorit același lucru.

Era simplu. Dureros, dar simplu.

– Poate ai dreptate, spuse ea, ridicându-se. Dar eu tot trebuie să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut. Cum crezi că ar fi mai bine să ieșim de aici? Nu vreau să-mi cadă ceva în cap, dacă deschid ușa.

– Mai întâi trebuie să dăm salteaua la o parte. Ajută-mă, te rog.

Jillian înjură în gând. Din nou era nevoită să-i simtă mirosul acela sălbatic, care o înnebunea. Îl dorea. Dorea să termine ce începuseră cu o noapte înainte.

Munca lor dură puțin. Se ridicară în picioare și începură să-și maseze membrele amortite.

– Ce-ți face piciorul?

– Bine. Nu mă doare. Lasă-mă să văd ce este în spatele ușii.

Apăsă ușor pe clanță. Nici un zgomot.

– Bun. Ești pregătită?

– Cât se poate de pregătită.

– Jillian? o privi el întrebător.

Pentru prima oară, numele ei pe buzele lui nu mai avu aceeași rezonanță. Vocea lui era distantă.

– Reese, liniștește-te.

Jillian păși cu precauție în hol. Părea intact. Dar bucătăria...

Reese se grăbi s-o sprijine.

Ușa camării devastate era larg deschisă și toate obiectele din ea zăceau împrăștiate prin bucătărie. O lumină neobișnuită lumina scara interioară.

Reese o opri.

– Stai. Lasă-mă să văd, spuse el îndreptându-se spre scară.

Jillian îl urmă temătoare.

– Dumnezeu! șopti ea privind rămășițele a ceea ce odinioară fusese etajul.

– Trebuie să vedem de afară. Nu putem urca, deocamdată, spuse Reese.

Îi apucă automat mâna lui Reese și îl urmă.

– Trăiești, Jillian, trăiești. Asta contează, încerca el s-o îmbărbăteze.

Reese avea dreptate. Trăiau. Dar distrugerile îi

dovedeau încă o dată riscul la care se supusese.

– Și atunci de ce mi se pare că viața mea a ajuns la final?

– O să fie bine, Jillian. Ți promit că va fi bine.

Dar Jillian abia îl mai auzea. Se gândea doar la Cleo.

– Trebuie să văd ce face Cleo. Dacă vrei, între timp tu poți verifica stricăciunile.

– Nu. Vin cu tine.

– Nu trebuie, se grăbi ea, îndreptându-se spre ușă.

– Jillian! Atenție!

Jillian se opri la timp. Era cât pe ce să se îmiedice de firele electrice ale lămpii ei care de obicei stătea într-un colț al bucătăriei. Pășii ușor peste ele.

– Vrei să mă ajuți să scot tabla de pe ușă?

Cinci minute mai târziu ușa era deblocată și Reese privea dezastrul de afară.

– Nu mai ai verandă, constată el.

– Da, văd, spuse ea privind grămezile de gunoaie adunate în curtea ei.

Dar toată atenția i se îndreaptă spre eleșteu. Nu mai avea trepte, așa că privi în jur, căutând un loc pentru a sări.

– Bine că nu am fost inundați, spuse el.

– Doamne, spuse Jillian privind spre cer. Sper să nu mai plouă.

Știa că pericolul nu trecuse.

Cleo. N-o vedea pe Cleo. O rupse la fugă și se opri pe malul eleșteului. Și o zări.

– Trăiește! strigă ea fericită.

Nu se apropie prea mult. Iubea reptila aceea imensă dar știa că putea fi periculoasă, mai ales în acele momente.

– Crezi că e bine? întrebă Reese apropiindu-se și punându-și mâinile pe umerii ei.

– Nu se mișcă, dar se pare că e în regulă. Cuibul ei nu este inundat.

– Când vei fi sigură?

– Când vor ieși puii din găoace, adică peste vreo două zile. Deocamdată nu mă pot apropia prea tare. Poate fi agresivă.

– Jillian? De ce i-ai spus Cleo?

– De la Cleopatra. Egiptenii venerau crocodilii, așa că am făcut legătura și... Nu știu. E un nume nobil. Mi s-a părut potrivit pentru ea.

Reese nu comentă, dar o privi intens.

– Ce e? întrebă ea.

– Tu, spuse el apropiindu-se și mângâindu-i obrazii.

– Ce este cu mine? Întrebă ea simțind cum i se accelerează pulsul.

– N-am întâlnit pe nimeni așa, ca tine. Ești puternică, curajoasă.

– Vrei să spui dură și fără minte?

– Mmm, mai puțin dură, zâmbi el. Oricum, nu-i rău pentru o fată.

Doamne! Cum putea să zâmbească așa? Și avea niște ochi!

– Și eu pot spune același lucru despre tine. Ești destul de reușit pentru un australian.

Înainte să mai poată adăuga ceva, Reese se aplecă și îi acoperi gura cu un sărut.

Jillian pierdu noțiunea timpului în brațele lui. Sărutările lui îi răvășeau sufletul și mintea. Nu mai putea gândi clar. Se simțea lipsită de putere. La fel ca atunci când o părăsise Thomas. La fel ca atunci când Richard îi trădase secretele, umilind-o în public.

Lipsită de putere. Așa cum fusese învățată să se simtă toată viața.

De undeva din adâncul ființei ei, izvorî o forță

necunoscută, nouă. Și acționează. Îl ținu strâns pe Reese, mai aproape de ea, sărutându-l la rândul ei mai mult, mai puternic, mai sălbatic.

Și lui îi plăcu.

Jillian își dădu seama din reacția lui, din frânturile de cuvinte fierbinți de încurajare pe care i le șoptea printre sărutări.

Și dintr-o dată nu se mai simți slabă. Nu se mai simți victimă. Nu se mai simți neajutorată.

Se simți puternică, curajoasă, exact așa cum o caracterizase el.

Și la fel ca furtuna prin care trecuseră, pasiunea lor se stinse ușor, ușor.

– Mulțumesc, șopti Jillian, odihnindu-se în brațele lui și privind-l adânc în ochi.

Ochii lui, ochii aceia frumoși pe care nu reușise să-i privească noaptea trecută, îl trădau. Ca și ea, încercase să-și construiască un zid de apărare. În fața ei zidul căzuse și Jillian putea vedea în spatele lui tristețe, durere și îngrijorare.

Ciudat, dar privind în ochii lui, parcă se privea în oglindă.

Dar văzu în ochii lui și altceva. Găsi încredere,

onoare și speranță. Și mai era ceva, ceva ce regăsea în ochii ei. Pasiune. Intimitate.

Nu se uniseră trupește, dar sufletește o făcuseră. Și asta era destul. Ireversibil.

– Nu-mi mulțumi, șopti Reese. Mulțumește-ți ție. Pentru că asta ți se datorează numai ție.

Nu i se datora numai ei. Li se datora lor. Amândurora. Nu trebuia să-și mulțumească numai ei.

– Ești gata?

– Da, spuse ea aruncând o ultimă privire spre Cleo. Reese!

– Ce este?

– Uite! exclamă ea arătând cu degetul spre eleșteu. S-a mișcat. Acum câteva minute era la zece metri mai departe.

– Vezi, Jillian? O să fie bine! Acum hai să vedem ce s-a întâmplat cu casa, spuse el apucând-o de mână cu un gest natural, ca și cum ar fi făcut asta dintotdeauna.

Capitolul 9

În câteva ore evaluară pagubele. Reese o susținu de nenumărate ori cu un gest, o vorbă sau o privire. Fusese o treabă dificilă, dureroasă, dar trecu mai ușor peste ea, datorită lui.

Poate că și singură ar fi reușit să treacă peste dezastru. Dar i-ar fi fost mult mai greu. Oricum, Reese trebuia să plece în curând, așa că Jillian încerca să se bucure cât mai mult de prezența lui, să profite de umerii lui puternici pe care putea să se sprijine.

– Cred că asta este tot, spuse Reese intrând cu o cutie și o pungă în micul ei laborator, pe care-l transformaseră în centru de inventariere.

Petrecuseră jumătate de oră transportând proviziile din debaraua care le ținuse loc de adăpost. Construcția care ținea loc de clinică nu suferise avarii importante de structură. Zburaseră doar câteva țigle din acoperiș și antenele.

– Poate că ar trebui să mutăm și salteaua aici.

Jillian observă că Reese părea obosit. Eforturile pe care le depusese începeau să-l depășească. Deși mica operație de la picior arăta bine, nu avea voie să se forțeze prea mult.

Până și Reese Braedon avea limite.

– Nu este nevoie. Am un pat de campanie în camera din spate.

– Ai de gând să mai stai câteva nopți pe aici?

– Da. Sunt nevoită.

– Ești foarte devotată muncii tale. Mai ai timp pentru tine, pentru familie?

– Munca este familia mea. Uite ce e, Reese. De aici mă descurc și singură. Mulțumesc. Ce-ar fi să te așezi? Trebuie să te odihnești puțin.

Reese se așază pe un scaun, sprijinindu-și piciorul de un taburet.

– Ești mulțumită?

– Da, zâmbi ea.

– Știi, nu te-am întrebat niciodată, dar mă gândeam, cred că ți-e greu să finanțezi toată povestea asta.

Jillian nu-l privi.

– Mă descurc.

– Din fonduri private?

Jillian nu răspunse.

– Știi, partenerul meu, Cole Sinclair, s-a căsătorit de curând. Soția lui conduce o școală pentru copii handicapați.

– Minunat. Trebuie să fie o persoană deosebită.

– Da, zâmbi el. Prima dată când am cunoscut-o n-am avut aceeași părere. Credeam că profită de Cole. Avea nevoie de o mulțime de bani pentru delfinii ei.

– Delfini?

– Da. Îi folosește pentru copiii care nu răspund altor tratamente convenționale.

– Interesant. Am citit pe undeva despre asta.

– Da. Eu n-am crezut, până n-am văzut cu ochii mei. Este într-adevăr fascinant.

– Să înțeleg că ți-ai schimbat părerea despre soția lui Cole?

– Da. Kira l-a ajutat mult pe prietenul meu. Înainte să se cunoască, viața lui era un haos total.

– Și acum?

– Acum? zâmbi el. Când îi văd mi se face rău. Se ceartă doar ca să mai adauge sare și piper cotidianului. Tot timpul fac, știi tu...

Jillian zâmbi.

– Ceea ce era noi să facem acum câteva ore pe malul eleșteului?

Nu știa de unde îi venise curajul să spună acele vorbe. Dar nu-i părea rău și nu se simțea jenată. Deja între ei se stabilise o relație.

– Motivul pentru care ți-am povestit despre Kira este că ea strânge fonduri. Ar putea fi interesată să te ajute. Sau cel puțin să-ți dea niște idei.

– Apreciez gestul, dar...

– Dar nu-mi accepti oferta, completă el, pe un ton ușor acru.

– Mă mai gândesc.

– Mda, te cred, replică el de data asta vizibil enervat.

– Mereu ești așa, când te refuză cineva?

– Deci mă refuzi?

Jillian ridică din umeri.

– Ți trebuie bani serioși ca să reperi toate astea, spuse el gesticulând larg.

– Știu.

– De ce nu mă lași să te ajut? Ești așa de încrâncenată în hotărârea ta de a face totul singură? Nu te obligă nimeni să porți lupta de una singură.

– Ce știi tu despre războaiele mele, Reese? contraatacă ea.

Reese o privi intens.

– Știu, Jillian. Adică bănuiesc. Cred că ai suferit mult. Știu că ești o luptătoare, dar toți avem nevoie de ajutor din când în când.

– Și tu? Nu-mi pari genul de om care să accepte ajutorul altora. Mă mir că m-ai lăsat să-ți cos rana. Ți-ai luat munca de asistent de evacuare în serios. Parcă ai duce o cruciadă. Ai dat buzna peste mine, m-ai luat pe sus... așa că nu-mi spune mie...

Reese o întrerupse cu un gest brutal, smucind-o de mâini.

– Tu nu știi de ce am venit aici, Jillian. Ai

dreptate într-o singură privință. Am vrut să-mi fac slujba. Și la fel ca tine, îmi iau munca în serios. Dar chiar și eu, Jillian, sunt conștient că din când în când, am nevoie de ajutor. Uite ce e, spuse el respirând greu. Am bani. Am relații. Te pot ajuta. Încetează să mai faci pe grozava și spune-mi mai bine adevăratul motiv pentru care mă refuzi.

– Bine! explodă ea. Mi-am învățat lecția. Atunci când te ajută, oamenii o fac cu un scop. Așa că prefer să nu mai cer ajutorul nimănui.

– Adică te ferești să oferi oamenilor ajutor, la rândul tău. Preferi să-ți oferi serviciile doar animalelor, nu?

– Ai prins ideea. Să știi că animalele apreciază ajutorul meu, mai mult decât ar fi în stare vreodată un om s-o facă. Mi-am învățat lecția.

– De la cine, Jillian? șopti el. Cine te-a rănit? Cine ți-a înșelat încrederea?

Jillian se clătină, cutremurată.

– Spune-mi, Jillian.

– De ce? strigă ea. Ca să știi cum să faci și tu același lucru? Ei bine, Reese Braedon, află că n-ai nici o șansă. Auzi? Nici o șansă!

Reese o cuprinse în brațe, strângând-o la pieptul lui, mângâind-o.

– Nici o șansă, șopti Jillian printre suspine.

– Îmi pare rău, Jillian. Nu trebuia să mă bag. Nu era treaba mea, spuse el sărutând-o pe frunte. Știi cum este să ți se întoarcă spatele. Și eu sunt un prost că te-am provocat. Treci prin clipe dificile.

O sărută ușor pe buze, ștergându-i lacrimile.

– Știi, continuă el, îmi place să cred că viața mea este simplă. Muncesc, sunt bine plătit pentru ceea ce fac. Totul este așa de simplu. Dar de când ai apărut tu... Nu știu, Jillian, simt nevoia să te ajut, să fac ceva pentru tine. Fără să-ți cer nimic în schimb.

Jillian își șterse lacrimile. Reese ar fi putut să-i frângă inima. Nu voia să admită, dar știa că așa era. Chiar și în acele momente abia rezista să nu-i accepte oferta. Oricare ar fi fost aceea.

– Am bani, Reese.

– Suficient de mulți, cât să suportți reparațiile?

– Cât să-mi construiesc o altă casă, dacă vreau.

Brusc, Reese o imobiliză. Nu că ea și-ar fi dorit să fugă.

– De unde?

– De la familia mea.

– Deci ești bogătașă, nu? o tachină el.

Se părea că Reese era primul bărbat căruia nu-i sclipeau ochii la vestea că avea bani.

– Sunt depuși într-un fond de investiții. Mă pot folosi de ei oricând am nevoie.

– Și atunci de ce nu te-ai extins? Sau nu ți-au dat voie tutorii?

– Nu am vrut să mă extind. Am considerat suficient ce am făcut aici. În plus, aria este perfect acoperită.

– Și te-ai gândit că în cazul unei extinderi ai avea nevoie de parteneri, nu?

Trăsese direct la țintă.

– Și tu, Reese? De ce ți-ai deschis firmă? Ca să-ți controlezi mai bine munca? Să fii propriul tău stăpân?

Reese se strâmbă. Și Jillian îl prinsese.

– Nu este prea plăcut să ți se spună asta în față, nu? îl provoacă ea.

– Suntem un cuplu fără speranță, concluzionă el.

– Bine, Reese. Uite care este povestea. Tatăl

meu mi-a lăsat acest fond, de care mă pot folosi exclusiv. Regina, mama mea, a înnebunit când a aflat că ea nu s-a ales cu nimic.

– Cum, nu i-a lăsat nimic?

– Situația nu este așa de tragică precum pare. Părinții mei au divorțat când aveam cinci ani. Regina, mama mea, s-a măritat înainte să moară tatăl meu. Și ea s-a asigurat că noul soț este mai bogat decât precedentul. Trebuia să se adapteze noilor standarde.

– Standarde?

– Da. Așa este ea. Siguranța, pentru ea, se traduce în bani. Cât mai mulți bani. A schimbat până acum suficienți soți, cât să-și asigure o bătrânețe luxoasă. Pentru că, unul după altul, fiecare soț a fost din ce în ce mai bogat.

– L-a iubit pe tatăl tău?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

– Am pierdut multe nopți, gândindu-mă la asta. Mi-am dat seama abia în facultate, când a apărut un băiat... spuse ea plină de dezgust. Mă rog, o relație în care am fost orbită de dragoste. Abia atunci mi-am dat seama că mama l-a iubit pe tata așa de mult, încât despărțirea lor a provocat

această schimbare drastică în sistemul ei de valori. I-am povestit de Thomas, i-am spus că-l iubesc, deși el nu aspira mai sus de o carieră modestă de profesor. M-a înțeles. Sau cel puțin așa am crezut.

– Nu te-a înțeles.

– Nu. Singurul lucru pe care-l mai înțelege Regina sunt banii și siguranța pe care ei ți-o aduc. Dragostea nu are nimic de-a face cu căsătoria, pentru ea. Din fericire pentru ea, este o femeie frumoasă, de societate, pe care orice bărbat și-o dorește. Singura condiție este ca el să aducă bani. Un târg cinstit de altfel.

– Și ție ți se pare oribil, nu?

– Nu contează cum mi se pare mie. Este viața ei. Face ce vrea.

– Dar ea consideră că așa ar trebui să faci și tu, nu? De asta nu-i convine că-ți pierzi tinerețea și-ți arunci banii pe animale săbatice, în loc să-ți faci unghiile și părul în Palm Beach.

– Nu vreau să mă mărit pentru bani. Pentru nimic, nu vreau să mă mărit.

– Nu?

– Nu!

– Nu te-ai măritat cu iubitul tău din facultate?

– Nu.

– Ești fericită aici, singură?

– Ar trebui să mă înțelegi, Reese. Regina voia să mă mărite cu un milionar. Nu accepta ideea de a mă mărita din dragoste. I se părea prostească și idealistă. Și a încercat să-mi dovedească asta de fiecare dată când a avut ocazia. Așa că am preferat să-mi urmez destinul. Nu am căzut în plasa ei. La douăzeci și cinci de ani, când am avut permisiunea să mă ating de banii din fond, mi-am luat viața înapoi în propriile mâini. Nu am de dat nimănui nici o explicație. Fac ce vreau.

Reese își sprijini mâinile de umerii ei și abia atunci realizează cât de tare tremura. Nu-și închipuise că bărbatul acela o rănisese atât de rău.

– Știi ce cred? Ai perfectă dreptate. Cred că mama ta, Regina, l-a iubit pe tatăl tău. Dar faptul că s-au despărțit i-a frânt inima și n-a mai putut iubi. Așa că a încercat să-și continue viața. Fără dragoste, dar cu bani.

– Și cum ai ajuns tu la concluzia asta?

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Ce anume?

– Când ți-am împachetat lucrurile, am găsit o fotografie înrămată. Nu știam ce semnificație are pentru tine, așa că am luat-o.

Jillian știa exact la ce fotografie se referea Reese. Inima îi tresări și genunchii i se înmuiară. De multe ori dorise să distrugă poza aceea, dar întotdeauna ceva o oprise. O ura și o iubea, în același timp.

– O, Doamne, șopti ea.

– Este în sacoșă, Jillian.

– Dar conținutul genții s-a împrăștiat, înainte de furtună...

– Nu. Este încă în geantă.

– Mulțumesc, izbucni ea, aruncându-i-se în brațe. Mulțumesc mult de tot. Este singura fotografie pe care o am împreună cu ei doi... Tatălui meu nu i-a convenit deloc să facă fotografia asta. De fapt nu-i plăcea să se fotografieze cu mama.

– Știu, Jillian, am văzut... Se vedea clar în fotografie.

– Da... Ce ai văzut?

– Am văzut o femeie foarte îndrăgostită de bărbatul ei.

Convingerea din glasul lui o zgudui pe Jillian. Nu bănuia că un bărbat ca Reese poate pune atâta preț pe dragoste.

– Am văzut un bărbat preocupat de cu totul alte probleme decât familia lui, continuă el. Ce probleme, nu știu. Afaceri, lucruri neimportante, oricum. Soția lui ar fi dorit ca el să fie preocupat doar de ea, dar nu cred că el avea atâta disponibilitate sufletească.

Lacrimi fierbinți începură să-i ardă ochii lui Jillian. Dar refuzară să cadă. Fotografia îi era bine întipărită în minte. Oare Reese o observase și pe ea? Sau fusese captivat doar de frumusețea și tristețea Reginei?

– Și la copil, ai observat ceva? întrebă ea.

Trupul lui se încordă ca un arc. Un moment, Jillian avu impresia că Reese o va respinge, dar el se apropie de ea și îi șopti:

– M-am văzut pe mine, Jillian. M-am văzut pe mine.

Lacrimile reținute izvorâra nestăvilite din ochii lui Jillian. Deci Reese știa. Știa ce simțise privindu-și mama. Știa că-și dorea să fie iubită de mama ei.

Privirile încetoșate i se îndreptară spre Reese.

Doamne! Nu și el! Un om așa de bun! Nu putea fi adevărat.

Deja nu mai exista eliberare în împărtășire. Durerea ei nu făcuse altceva decât să i-o reamintească pe a lui.

– Vai, Reese, șopti ea îndurerată.

Îi luă obrajii în palme și îl sărută pe ochi, pe frunte, pe buze, încercând să-i alunge tristețea, fantomele trecutului.

– Jillian...

– Știu, Reese, știu.

Vorbele nu-și mai aveau locul.

Sărutările lor deveniră pasionate, puternice. Mâinile ei coborâră spre pieptul lui. Era ca o stâncă plină de forță, viață și energie, sub degetele ei subțiri.

Pielea ei se înfierbântă, mușchii i se relaxară și simți în stomac un foc nestins.

– Reese, șopti ea.

Buzele lui îi sărutară gâtul fin.

– Dulcea mea Jillian.

Jillian deschise ochii și privirea ei se umplu de imaginea pieptului puternic. Se apropie și începu să-i sărute pielea acoperită de păr scurt și aspru.

– Doamne, șopti el. Este... minunat!

Jillian zâmbi cu ochii închiși, descoperind în ea o nouă putere. Puterea de seducție. Continuă să-i sărute scurt pieptul, dorind să nu lase un loc neatins. Sfârcurile lui se întăriră și începu să-și împingă șoldurile spre ea într-un ritm tulburător.

Jillian se simțea în focuri, se topea, exploda de dorință. Credea că va muri înainte să afle cum ar fi putut să-și potolească dorința arzătoare care pusese stăpânire pe ea.

Și dintr-o dată, mâinile lui Reese îi ridicară tri-coul. Aerul umed al Floridei îi electriză pielea. Știa că-și dorea mai mult. Îl dorea pe Reese. Cu totul.

Nevoia era atât de puternică, încât o durea. Își puse mâinile pe propriii ei sâni pentru a-și căuta alinare.

Văzând-o, Reese gemu de dorință.

– N-am mai văzut ceva așa de frumos, în viața mea, șopti el fascinat.

Pentru o clipă, Jillian se simți nesigură. Mâinile ei abia îi acopereau sâni.

– Lasă mâinile jos, spuse Reese, vreau să te văd.

Ochii lui Reese se încălziră atunci când ea își coborî încet mâinile.

– Sunt două perle perfecte, Jillian.

Umerii lui Jillian se încordară și spatele i se îndreptă, în momentul în care Reese o trase mai aproape. Cu răsufierea tăiată, aștepta următoarea lui mișcare.

Dar mâinile lui Reese nu urma să traseul la care se aștepta ea. Se îndreptară spre nasturele metalic al blugilor lui. Și ei i se opri din nou respirația, simțind cum o cuprinde un vertij.

Era mare. La fel de mare cum era el tot.

– Vrei să vezi ce-mi faci, Jillian?

Jillian înghiți greu și privindu-l cu ochi umezi, înclină surt din cap.

Reese strânse din dinți și începu să-și tragă ușor fermoarul.

Jillian simți cum i se usucă gura și cum palmele îi traspiră. Voia să-l vadă, să-l atingă, să-l strângă. Să simtă dorința lui pulsând în mâna ei, vibrând plină de viață, ca o dovadă vie a faptului că era la fel de puternică precum a ei.

Și el i se dezvălui. Și era fantastic!

Capitolul 10

Jillian ridică mâinile dar și le retrase repede. Intimidarea o cuprinsese brusc.

Reese se sprijini de perete, privind-o cu ochi înflăcărați.

– Ia-o, Jillian. Ține-o. Arată așa datorită ție.

Mâinile ei tremurânde se apropiară ezitant. Era așa de fină, fierbinte, dar plină de putere. Reese îi strânse mâinile, hotărât. Corpul ei reacționează instantaneu. Mușchii dintre picioarele ei se încordară.

Își aplecă ușor capul spre el.

– Da, Jillian, fă-o. Te rog.

Avea un gust exotic, dulce. Și faptul că acea

parte a corpului lui se afla în gura ei, o captivă total. Nu se mai putea gândi la nimic. Totul se reducea la instinct și nevoie. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de primitivă, sălbatică.

Își îndepărtă ușor gura de el, simțindu-l cum tremură de dorință sub mâinile lui. Se apropie mai mult de el. Sâni ei îl doreau. Când îl atinse, gemură amândoi, cutremurați de plăcere.

Încet, privirea ei se ridică spre mușchii abdomenului lui, spre pieptul acoperit de păr castaniu, spre gât, spre bărbia lui puternică ridicată, spre față, și se opri în ochii lui frumoși.

Acolo găsi totul.

– Dă-ți jos pantalonii, spuse el dur, cu dinții încleștați.

Asta era tot ceea ce voia să audă.

Se supuse fără argumente. În momentul în care rămase dezbrăcată în fața lui, Reese o ridică brusc, cu o ușurință uimitoare și o așeză pe masă.

Brusc, între picioarele ei, așa mare cum era, o făcea să se simtă strâmtă pentru el. Mult prea strâmtă.

Își înfipse unghiile în umerii lui și șopti cu încrâncenare:

– Reese...

– Șșș... O să fie bine.

– Ai mai făcut asta cu cineva... ca mine...? întrebă ea cu voce întretăiată, speriată și totuși dornică.

Reese nu-i răspunse. Se apropie de ea mai tare, îngrozitor de tare și șopti printre dinți, în timp ce pătrundea ușor în ea:

– Nu am mai făcut asta... niciodată... cu o persoană... ca tine.

Intrase total și așa de adânc, umplând-o până acolo unde nici o celulă din trupul ei nu îl mai simțea. Era miraculos.

– Relaxează-te, spuse el răsuflându-i fierbinte în față. Relaxează-te.

Îi mângâie coapsele, până i le simți relaxate. O mângâie pe spate, pe sâni, strângând ușor, tachinează, flirtând.

– Ahh, spuse ea surprinsă, împingându-și soldurile mai tare spre el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat. Te doare?

– Nu, zâmbi ea, încleștându-și unghiile în carnea lui tare.

Reese se aplecă și începu să îi sărute sânii, la fel cum o făcuse și ea mai devreme. Jillian se împinse mai tare în el.

– Ușor, Jillian, ușor, spuse el împrăștiind sărutări umede și fierbinți pe sânii ei.

Jillian începu să se miște, găsind ceea ce căutase de multă vreme. Răspunsul la dorința ei. Reese își puse mâinile pe șoldurile ei, încercând să controleze ritmul.

– Jillian! exclamă el surprins de înverșunarea ei. Nu vreau să te rănesc.

– La naiba! N-o să mă rănești, o să mă omori, Reese. Te rog, dă-i drumul, suspină ea, împingându-se mai tare în el.

Și el o urmă. Mișcările deveniră sălbatice, frenetice.

Îl călărea fără rușine.

Și el îi oferea călătoria vieții ei.

Și în sfârșit ajunseră la final. Amândoi. Împreună. Revelația misterului care o urmărise toată viața căpătă în cele din urmă formă. Explozia, strigătul eliberării, vârtejul de senzații, făceau ca totul să pară ireal, ca într-o poveste.

Și în apogeul eliberării, Reese îi strigă numele, arcuindu-se.

Jillian căzu peste el, cu răsuflarea tăiată, pielea umedă și pulsul atât de accelerat, încât și-l putea auzi în urechi.

Reese își ridică ușor mâna tremurândă, îndepărtându-i o șuviță umedă de pe obraz.

Se aplecă dorind s-o sărute ușor, dar se trezi că nu-i mai putea elibera gura. Era captivat total de ea. Își dorea să n-o mai lase niciodată. Să rămână așa pentru totdeauna.

Și deodată, panica îl lovi pe neașteptate și cu putere, ca un uragan.

Pentru orima oară, Braedon Reese făcuse sex neprotejat. Un bărbat ca el nu lăsa niciodată lucrurile la voia întâmplării.

Și atunci de ce o mai săruta? Cum de nu se simțea îngrijorat? De ce mintea lui refuza să se gândească la posibilele urmări?

Pur și simplu nu-i păsa!

– Reese... cred că ar trebui să... spuse Jillian în cele din urmă, frecându-și obrazul de pieptul lui.

O cuprinse în brațe, strângând-o tare.

– Nu! spuse el intrând în panică. Știu că vrei să vorbim despre asta. Dar nu acum. Vrei?

Jillian se retrase.

– Reese!

– Jillian! Cred că deja am dat-o în bară. Lasă-mă doar... să mai stau așa... în tine... puțin. Te rog.

O simți relaxându-se și zâmbi. Niciodată în viața lui nu fusese așa de norocos să țină în brațe o femeie ca Jillian.

Nu voia să se gândească la ceea ce avea de făcut mai târziu.

Și brusc, Jillian se încordă în brațele lui. Și el auzi. Sunetul inconfundabil al unui elicopter apropiindu-se.

– Cine naiba a venit cu elicopterul tocmai aici și așa de devreme? întrebă Jillian ridicându-și capul atentă.

Lui Reese i se făcu rău. Știa exact cine venise.

*

* *

Reese își trase repede pantalonii.

– Cleo! strigă Jillian îngrijorată îmbrăcându-se în doi timpi și trei mișcări, zburând pe lângă el spre ieșire.

Nu era cel mai plăcut mod de a-și savura momentele de după.

Reese se opri în cadrul ușii, urmărind-o pe Jillian îndreptându-se spre elicopter și făcând semne disperate. Singurul loc unde putea ateriza era zona în care cleo își depusese ouăle.

Reese era dezamăgit de întorsătura neașteptată a evenimentelor, deși ar fi trebuit să simtă contrariul. Era sigur că Regina era vizitatoarea neașteptată. La fel de sigur era că în momentul în care Jillian urma să descopere că el fusese angajat de mama lui, amândoi urmau să fie invitați politici să plece.

O privi pe Jillian dirijând aterizarea elicopterului. Curentul de aer creat de elice îi răvășea părul într-un mod adorabil.

Da. Trebuia să se simtă ușurat. Nu era nevoie să se simtă obligat cu nimic față de ea. Era sigur că aceeași părere o avea și Jillian.

Atunci de ce inima îi bătea nebunește? De ce îi era teamă de ceea ce trebuia să urmeze? De ce simțea o ghiară în piept, care-l sufoca? Și de ce naiba se simțea ca și cum nu ar fi fost în stare să facă față despărțirii?

Se îndreptă spre Jillian și se opri la câțiva pași în spatele ei. Nu era convins că ea îi simțise prezența. Și poate că așa era mai bine.

În momentul în care motoarele și elicea se opriră, ușa elicopterului se deschise.

Jillian se apropie mai mult de elicopter și îngheță în momentul în care o brunetă zveltă ieși cu grație, ajutată de pilot.

– Mamă?

– Jillian, iubito!

Reese o privi pe doamna aceea elegantă aranjându-și cofura perfectă. Purta un costum de călătorie aparținând unei case de modă renumite, de culoare kaki, care-i punea în valoare tenul de fildeș. Era plină de bijuterii de aur și pantofii de piele fină străluceau impecabili. Deși părea în jur de cincizeci de ani, Reese își imagină că încă făcea furori chiar printre bărbați mult mai tineri decât ea.

Regina își aținti toată atenția asupra fiicei sale. Reese remarcă faptul că nu aruncase nici măcar o privire spre proprietatea devastată. Părea hotărâtă să-și ia fiica de acolo cât mai repede și să uite pentru totdeauna „neplăcutul incident“.

Reese își simți din nou pulsul accelerându-i-se. De data asta de furie. Femeia asta nu știa cât de mult însemna proprietatea aceea pentru Jillian?

Regina se repezi spre fiica ei.

– Jillian, iubito, sunt așa de fericită că nu ai pățit nimic! exclamă ea pe un ton afectat.

Se opri în fața fiicei ei neclintite. Se vedea clar că se simțea nesigură pe reacțiile lui Jillian. Nu știa dacă să se aștepte la o izbucnire nervoasă sau una afectuoasă. Oricum, era stânjenită și debusolată.

După o secundă de ezitare, ridică din umeri, depunând un sărut convențional, mai mult în aer, pe obrazul fiicei sale.

Jillian nu-i întoarse gestul. Abia atunci când Regina se îndepărtă ușor de ea privind-o din cap până în picioare, Jillian se mișcă de pe un picior pe altul și își încrucișă brațele pe piept.

– Ce cauți aici?

– Nu este evident? se revoltă femeia cu manichiură perfectă. Am fost moartă de îngrijorare. Am auzit că te-ai încapățânat să nu pleci. Îți dai seama ce mi-am închipuit? Prin ce am trecut? Prin iad, Jillian!

– Și cum ai aflat toate astea? Întrebă Jillian cu o sprânceană ridicată.

– Am... sursele mele, spuse ea repede. Când am auzit că nu se știe nimic de domnul Braedon, aici de față, am înnebunit, pur și simplu.

– De unde știi tu cum îl cheamă? Ai niște surse miraculoase! Spuse Jillian circumspectă.

– Îl cunosc... ezită Regina.

– Jillian, trebuie să... interveni Reese pentru prima oară în discuție.

– Ce? i-o tăie Jillian, privindu-l peste umăr, nesurprinsă de prezența lui.

Regina nu-i dădu lui Reese ocazia să vorbească. Păși în fața lui și spuse:

– Dacă ai impresia că vei fi plătit pentru slujba asta, te înșeli amarnic. Și presupun că ți-ai făcut gânduri...

– Regina, oftă Jillian, este voluntar. Nu este plătit pentru asta. Nu, Reese? Întrebă ea întorcându-se spre el. E, nu contează. Important e că *eu* nu am vrut să plec! *Eu* mi-am pus de bunăvoie viața în pericol. Nimeni nu are nici un amestec în asta.

– Jillian...

– Domnule Braedon! interveni Regina. Vă apreciez tactul privind instrucțiunile mele, dar când v-am angajat...

– Nu vă voi lua bani pentru asta, doamnă Ravensworth, o întrerupse Reese simțind cum pierde controlul situației. Știu că-i vreți tot binele domnișoarei Jillian și ați fi dorit ca ea să nu treacă prin asta.

– Reese, ce tot spui acolo? Se întoarse Jillian încet spre el.

Reese încercă s-o ignore, adresându-se în continuare Reginei:

– În locul dumneavoastră aș fi făcut același lucru. Vă înțeleg perfect. Dar este o femeie matură. Poate lua singură decizii. Dacă ea a ales așa, trebuie să încercați să priviți și din punctul ei de vedere. Nu trebuie să mă concediați. Am încetat să lucrez pentru dumneavoastră în urmă cu câteva ore.

– Reese... șopti dezorientată Jillian îndreptându-se nesigură spre el.

Reese se apropie de ea dorind s-o atingă, s-o mângâie, deși se îndoia că mai avea acel drept. Dar nu voia să forțeze lucrurile în fața mamei ei.

– Jillian, spuse el liniștit alegându-și cu grijă cuvintele. Trebuia să-ți fi spus. Dar Regina m-a rugat să n-o fac. Și în momentul în care mi-am dat seama că nu mai avem ce face, am considerat că nu trebuie să te mai supăr, spunându-ți asta.

– Să mă superi? Pe mine?

– La vremea aceea nu cunoșteam problemele dintre tine și mama ta. Nici acum nu pot spune că le cunosc. Dar indiferent de ce s-a întâmplat ulterior, ideea este că eu am fost angajat să te salvez și am eșuat. Pune-te în locul meu. Tu mi-ai fi spus?

Jillian îl privi rece un moment, apoi se relaxă.

– Nu. Presupun că aș fi făcut același lucru.

– Îmi pare rău, șopti el, astfel încât Regina să nu-l audă. Trebuia să-ți fi spus. Indiferent de ce este între tine și mama ta, asta nu are nici o legătură cu noi doi, înțelegi? Ceea ce am făcut a fost pentru că așa am vrut eu.

– Ai dreptate într-o singură privință. Ai fost angajat, spuse ea, ridicându-și bărbia. Și acum slujba ta a luat sfârșit.

Și se întoarse cu spatele la el.

– Jillian! strigă Regina, încercând s-o oprească.

– Ai obținut ceea ce ai vrut, mamă, spuse ea cu amărăciune, întorcându-se o clipă. Sunt în viață. Sunt în siguranță.

– Dar, dar... încercă Regina să-și recapete controlul. Jillian, iubito, sper că-ți dai seama că nu mai poți sta aici. Cel puțin, adăugă ea, observând defensivă fiicei sale, până nu renovăm. Insist să vii să stai cu mine și cu Harold, un timp. Nici starea ta psihică nu cred că este dintre cele mai grozave. Măcar o lună, sau câteva săptămâni, când vei putea face față situației...

– Nu plec nicăieri, Regina, îi tăie Jillian efortul încercărilor ei de a o convinge. Am o mulțime de lucruri de făcut pe aici. Trebuie să-mi pun pe picioare clinica. Îți apreciez oferta și efortul, dar nu-mi trebuie. Serios. Mă simt foarte bine.

Bineînțeles că Reese era unul din motivele pentru care Jillian se simțea bine. Dar el deja își încheiase misiunea și ea putea să-și continue liniștită viața.

Regina se simțea nefericită de refuzul fiicei sale, dar Jillian se hotărâse să nu se mai simtă vinovată.

Știa că Regina își făcuse griji pentru ea, în felul

ei, dar la fel de bine știa că mama ei văzuse în acel uragan o oportunitate de a o atrage în stilul de viață pe care-l considera ea potrivit. Pur și simplu voia să-și aibă fiica sub control.

Ei bine, ratase. Din nou.

– Transmite-i din partea mea, lui Harold, toate cele bune.

Jillian se întoarse cu spatele și simți un nod în gât. Mama ei reușise să strice totuși ceva. Înainte ca ea să apară toate erau minunate. Ce se va întâmpla cu ea și cu Reese? Pur și simplu lui nu putea să-i întoarcă spatele, la fel cum îi făcuse mamei sale.

Știa că va suferi din cauza despățirii lor. Numai el fusese acela care o purtase spre Nirvana. Și știa că-l va regreta toată viața. Pentru că nimeni n-o mai putea face să se simtă așa cum se simțise doar cu el.

– Dacă ai o cameră disponibilă, spuse Jillian întorcându-se din nou spre mama ei, domnul Braedon va fi fericit s-o folosească. Știu că trebuie să ia legătura cu partenerul lui .

– Jillian? spuse nesigură mama ei privind ușor de la Jillian la Reese.

Întrebarea nerostită de pe buzele Reginei nu-și găsi răspuns. Jillian nu era pregătită să-i ofere unul. Nici ea nu-l cunoștea. Mai bine se termina atunci totul înainte să se atașeze prea mult de Reese și să sufere mai tare.

– Da?

Regina se apropie de Jillian, luându-i o suviță de păr de pe frunte și întrebând-o cu precauție:

– Jillian? Sper că nu ai făcut... vreo prostie.

– Nu că ar fi problema ta, dar dacă vrei să afli dacă eu și domnul Braedon ne-am cunoscut... intim, răspunsul este... da.

Regina își duse mâna la gât, părând gata să cadă.

– Jillian! Nu ai învățat nimic din greșelile trecutului? Cu Thomas și cu colegul acela al tău...

– Richard.

– Da, Richard. Știu că te-am încurajat să te... socializezi, dar ți-am spus de mii de ori și ți-am tot repetat, că anumiți oameni nu sunt de factura ta.

– Vrei să spui că n-au bani? Te referi la acei bărbați care văd dolari când se uită la mine? Nu, mamă, Reese nu este unul dintre aceia.

– Nu merită, Jilly, șopti mama ei cu o voce înecată în lacrimi.

Jillian simți cum o cuprinde o emoție necunoscută, de mult uitată. Din copilărie mama ei nu-i mai spusese Jilly. Dinainte să-și piardă bărbatul, speranțele, dragostea, totul.

– O să-ți frângă inima, spuse Regina luându-și fiica de mână. Reține doar un lucru de la mine. Atâta îți cer. Durerea ține mai mult decât plăcerea.

Regina se întoarse cu spatele și plecă cu umerii lăsați.

– Mamă...

Regina se opri. Era pentru prima oară când Jillian își vedea mama plângând.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru că tata te-a rănit așa de rău.

Regina dădu înfrântă din cap și se îndreptă spre elicopter.

Jillian își privi mama urcând în elicopter și dând instrucțiuni pilotului. Și brusc se simți singură. Se întoarse spre Reese.

– Te simți bine? o întreabă Reese luând-o de mână.

– Da, spuse ea fără să-l privească.

Acum trebuia s-o termine și cu Reese. Dacă despărțirea de mama ei fusese dureroasă, despărțirea de Reese urma s-o doboare.

Oftă adânc și înainte să poată spune ceva apăru pilotul elicopterului.

– Domnule Braedon, doamna Ravensworth vă roagă să veniți cu ea acum, dacă doriți.

Jillian observă că Reese nici nu se uitase a pilot. Privirea lui nu se dezlipea de ea.

– Jillian, șopti el strângându-i mâna.

Jillian caută un semn. Ce simțea? Îi cerea permisiunea să stea? Ar fi stat, dacă ea i-ar fi cerut? Și pentru cât timp? Privi disperată spre buzele lui nemișcate.

– Ar fi mai bine să pleci. Sunt sigură că Regina a alertat autoritățile că sunt aici.

Nu. Reese n-ar fi rămas. Și chiar dacă ar fi rămas, durerea despărțirii urma să fie mai mare, mai agonizantă.

– Am destule provizii. Mașina ta este întreagă, nu?

– Da, spuse Reese cu o expresie de nedeslușit.

După un timp interminabil, Reese privi spre pilot.

– Da, vin acum.

Și în acel moment Jillian simți impactul deciziei sale. Reese o părăsea. Știa că nu-l va mai vedea niciodată.

Se trase doi pași înapoi. Trebuia să facă despărțirea cât mai ușoară. Fără sentimentalisme. La urma urmei îl cunoscuse cu o zi înainte. Și fusese chiar frumos.

Însă trebuia să plece repede. Cât mai repede. Dacă nu, simțea că urma să se prăbușească. Lacrimile erau prea aproape. „Doamne, te rog, întărește-mă, fă ca totul să se termine fără să mă umilesc“, se rugă ea.

Și brusc, Reese o luă în brațe și o sărută. În momentul în care simți cum o lasă genunchii, Reese o eliberă.

– Știu că vrei să se termine, spuse el. Și poate că ai dreptate. Dar nu este așa de simplu.

Speranța născu și muri în Jillian. Știa că Reese se referea la faptul că nu folosiseră nici o metodă de protecție când făcuseră dragoste.

– O să... te anunț, spuse ea.

Un copil! Doamne! Copilul lui Reese!

Simți cum inima i se oprește.

– Nu-ți fac promisiuni. Promisiuni pe care să nu le pot ține. Dar îmi asum responsabilitatea acțiunilor mele. Dacă ești însărcinată, vom avea grijă de asta împreună. Îți promit.

Reese își ridică mâna și îi mângâie buzele. Jillian înghețã sub atingerea lui. Știa că era ultima. Îi trebui toată puterea să nu urle de disparare.

– Ceea ce nu-ți pot promite, Jillian, este că... nu mă voi întoarce.

Jillian îl urmări îndepărtându-se, cu ochi umezi și fierbinți.

Capitolul 11

Reese intră în micul birou pe care-l împărțea cu Cole Sinclair și trânti dosarul pe masă.

– Braedon?

Reese îl privi spre partenerul său, încercând să-și elibereze tensiunea pe care o simțea în umeri de câteva zile. De fapt de câteva zile se simțea în general foarte prost. Îl durea capul și avea o dispoziție foarte proastă.

– Da.

– Ai rezolvat cazul Tomlinson?

– Da. Va avea nevoie de noi și luna viitoare, în legătură cu strângerea de fonduri.

– Se pare că-ți faci renume printre clienții

bogați. Mai întâi doamna Ravensworth, acum domnul Tomlinson... Nu-i rău. Nu-i rău deloc.

Reese se abținu să nu înjure.

– Da, amice, ai dreptate. Altceva?

Cole îl privi atent o secundă și spuse:

– Stai jos, te rog. Un minut.

Reese își frecă tâmpilele și vru să se așeze, dar prietenul lui sări ca ars:

– Stai! Nu acolo!

Reese se opri la timp. Privi scaunul și...

– La naiba! Nu poți să stai liniștit, că dai peste aligatori cu trei picioare și iguane carnivore.

– Poftim?

– Ce caută Elvis aici?

Iguana clipi spre Reese.

Cole își privi prietenul cu aerul acela vinovat cu care-și privea soția, atunci când greșea cu ceva.

– Nu se simte prea bine. Nu-l pot face să mănânce.

– Poate în cele din urmă își va da seama că trebuie să mănânce insecte, ce zici? spuse acru Reese.

– Nu vrea.

– Și Kira ce zice?

– Se străduiește, dar degeaba. Știi cât de mult îl iubește.

– Ca pe tine. Este probabil deja resemnată la gândul că-și va petrece toată viața cu tine.

– Da, zâmbi Cole.

Reese era încă uimit de reacțiile lui Cole. Nu credea că îl va mai vedea zâmbind vreodată, înainte ca soția lui, Kira, să-l întâlnească.

Și pentru a suta mia oară, se întrebă cum o ducea Jillian cu renovarea, cu Cleo, cu faptul că nu se mai văzuseră de atunci...

– Arăți de parcă ai da cu pumnul în ceva. Ce-i cu tine? De când cu cazul Ravensworth, nu mai ești în apele tale. S-a întâmplat ceva ce nu știu în timpul uraganului? În afară de faptul că nu ai fost plătit, vreau să spun.

Reese știe că prietenul său făcuse o remarcă neintenționată. Încrederea lui Cole era totală. Nu-l întrebase nimic în legătură cu faptul că nu fusese plătit. La fel ar fi făcut și Reese în locul lui.

– După cât timp după ce ai cunoscut-o pe Kira, ați... întrebă Reese luându-și, aparent indiferent, o scamă de pe genunchi.

Cole îl privi confuz.

– Când ți-ai dat seama că o iubești? Când ți-ai dat seama că fără ea...

– Aș trăi toată viața într-o nefericire neagră? Îl ajută Cole. Privind în urmă, mi se pare că din prima clipă. Altfel, n-aș fi acceptat s-o ajut. Dar prima oară m-am confruntat cu realitatea când m-a părăsit.

– Și?

– Și am ajuns la concluzia că fără ea eram de două ori mai nefericit decât dacă nu aș fi cunoscut-o.

– Hmm, dădu Reese gânditor din cap.

– Asta are vreo legătură cu șoricica de domnișoară Jillian Ravensworth?

– Să te ia naiba, Sinclair, zâmbi Reese.

– Ha! Se pare că treaba e mai serioasă decât credeam.

– Și nu este șoricică!

– Îmi imaginez. Bun. Și ce ai de gând să faci? Reese se întoarce și privi iguana.

– Ai vreo cușcă pentru animalul ăsta?

– Da. De ce?

– Cred că știi exact persoana care s-ar pricepe să-l facă să mănânce.

Cole se repezi în camera de alături și se întoarce cu o cușcă de răchită.

– Ai grijă de el. Îl iubesc.

– Da. Cunosc sentimentul.

– Tu??? Îți place de Elvis?

– Nu, spuse Reese luând cușca întinsă de Cole, cunosc un aligator de doi metri, cu trei picioare. Mă așteaptă.

– Doar dacă nu mănâncă iguane, zâmbi Cole.
E băiat?

– Nu. Este fată. O cheamă Cleopatra.

– Ai grijă.

– Mă întorc peste...

– Stai cât vrei. Doar să ai grijă de Elvis.

– Mulțumesc. Rămân dator.

– Nuu. Să spunem că suntem chit.

Reese închise ușa și Cole strigă după el:

– Și să nu vii fără Elvis și domnișoara Jillian.
Eu și Kira abia așteptăm s-o cunoaștem. Și fără crocodili!

Reese zâmbi ieșind sub soarele cald al Floridei.

– O să mă străduiesc, amice, își șopti Reese, o să mă străduiesc ca niciodată.

*

* *

Reese nu fu surprins să constate că în zece zile nu se făcuseră reparații. Cu toate acestea, Jillian fusese norocoasă. Multe case fuseseră spulberate de uragan.

Primul lucru pe care-l remarcă fu acela că Jillian se îngrijise să-și pună gard.

– Ei bine, Elvis, am ajuns!

O zări lângă eleșteu cu un binoclu la ochi. Inima începu să-i bată nebunește. Pentru prima oară își dădea seama cât de mult îi lipse.

Îl zări abia când el se apropiase la zece pași de ea. Și în acel moment scăpă binoclul din mână și își duse mâna la piept.

– Reese! strigă ea surprinsă.

Dar în secunda următoare, sub ochii lui, expresia feței ei se schimbă dramatic. Brusc deveni rece.

– Ai venit pentru mașină?

– Nu.

– A, atunci cred că ai venit să afli dacă... Nu. Fii liniștit. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu eram îngrijorat de asta.

Ochii ei se rotunjiră de uimire.

– Nu eram îngrijorat, pentru că dacă ar fi fost să se întâmple, nu m-ar fi deranjat.

Jillian căscă gura uluită.

– Ce tot spui? Și... ce ai în mână?

– Țsta este pretextul meu. Țl cheamă Elvis. Este o iguană. Este a prietenului meu, Cole.

– Și ce-i cu ea?

– Nu mai mănâncă și prietenul meu este îngrijorat. Adevărul este că și-a petrecut mult timp pe spatele unui Harley.

– Motocicletă? Harley?

– E o poveste lungă.

– Și de ce l-ai adus la mine?

– Pentru că nimeni nu este ca tine. Și nu a fost vreodată, spuse el privind-o cu dragoste.

Jillian se întoarse cu spatele. Reese știa că nu putea fi ușor. Dar trebuia să reușească.

Se apropie de ea, dorind s-o atingă, dar se abținu.

– Unde te uiți, Jillian?

– Mă uitam după puii lui Cleo.

– Sunt în regulă?

– Nu știu dacă vor supraviețui. De obicei au dușmani naturali, dar aici nu există așa ceva, deci s-ar putea să trăiască.

– Sunt șase, nu?

– Șșș. Ascultă!

Reese își încordă atenția, dar nu sesiză nimic.

– Nu auzi? Parcă înghite cineva. Așa, spuse ea imitând sunetele.

– Pulsul lui Reese se accelerează.

– Aud.

– Comunică cu Cleo! Asta înseamnă că vor trăi! Reese! Au reușit! Am reușit!

Lui Reese îi veni s-o ia în brațe, dar se abținu. Nu era momentul. Nu putea risca s-o facă să se retragă din nou în cochilia ei.

– Putem să mergem undeva? Să vorbim? Întrebă el cu ochi întunecați.

– Da, spuse ea notând ceva într-un carnetel. Acum locuiesc în clinică.

Se întoarce și se îndreaptă fără alte invitații spre mica construcție care rezistase uraganului.

Reese o urmă tăcut. Simțea inima bătându-i

nebunește. Intrară. O așteptă să-și termine de aranjat notițele și o privi, sprijinindu-se de chiuvetă. Cu ce să înceapă? Cum putea s-o facă să înțeleagă? Să îl ierte?

– Vin dintr-o țară dură, Jillian. Și eu mă credeam la fel. Un dur. Nepăsător. Credeam că pe mine nu mă poate atinge nimic. Că nu am nevoie de nimeni. La naiba! Aveam șaptesprezece ani, atunci!

– Te ascult.

– Ai spus o dată că munca de recoltare a perlelor este dură, murdară. Ai avut dreptate. Mai multă dreptate decât ai crezut. Tatăl meu a avut vise mari. Dar se pare că nu au funcționat. A muncit mult, dar nu a obținut atât cât a sperat. A început cu munca de jos. A fost gunoier. Și cu cât muncea mai mult, cu atât mai disperat era. S-a apucat de băutură. Mama mea a făcut tot posibilul să-i demonstreze că banii nu contau. Că ea îl dorea doar pe el. A încercat orice ca să-i atragă atenția asupra ei. Și a mea, bineînțeles. Nu a reușit. Și a căzut și ea în patima beției. După asta a urmat iadul.

Capitolul 12

– Câți ani aveai?

– Nu știu. Douăsprezece, treisprezece. Suficient de mare ca să-mi dau seama de ceea ce se petrecea în jurul meu.

– Vai, Reese.

– Reese știa după durerea din vocea ei că-l înțelegea. Și asta îl îndurera mai tare. Dar trebuia să-i povestească.

– La cincisprezece ani, credeam că nimeni nu este mai dur, mai puternic decât mine. Și tot ceea ce-mi doream era să plec de acolo, cât mai departe posibil. Mi-a luat două luni să ajung în America.

– Dar erai doar un copil!

– Un copil mare. Mi-am cheltuit toți banii pe pașaport și pe un buletin fals de identitate. O dată ajuns pe străzile din Miami, m-am trezit debusolat. Eram mai rău ca peștele pe uscat. Mi-am petrecut următorii doi ani supraviețuind. Un emigrant are viață grea în America.

– Și apoi?

– Am fost arestat pentru că am furat mâncare. Dar bătrânul care deținea magazinul din care furasem și-a retras plângerea. Și mi-a dat o slujbă. Pentru prima oară în viața mea eram tratat cu respect.

– După câte îmi spui, nu păreai genul de om care să cazi pe spate, dacă un om îți arăta bunăvoință.

– Nu. Și sincer să fiu, în locul bătrânului Kotler, mi-aș fi tras un șut în fund. Dar el nu a făcut asta. M-a ținut pe lângă el și eu mi-am obținut cetățenia.

– Unde se află el acum? În Miami?

– Nu. A fost împușcat în fața mea. Aveam douăzeci și unu de ani.

Jillian își duse mâna la gură uimită.

– Fusese un jaf armat. Ceva obișnuit, de fapt, prin locurile acelea. Cred că au furat vreo două sute de dolari. Mi-aș fi dat și viața pentru bătrân.

– Reese...

– El m-a învățat să am încredere în mine și să-mi susțin poziția. Și mi-am dorit din acel moment ca nici un bătrân să nu mai fie împușcat pentru două sute de dolari sau pentru două mii sau pentru două sute de mii. Și așa am ajuns să mă angajez la Trupele Speciale.

– Reese, dar bătrânul Kotler ar fi fost mândru de tine.

– Știu. Și mi-am dat toată silința. Am dat tot ce am avut mai bun din mine. Dar pentru mine asta nu a fost suficient. În momentul în care am realizat că nu mai am nimic de dat, am plecat.

– Dar, Reese, tu ajuți în continuare oamenii.

– Nu asta vreau să spun, zise el apropiindu-se. Am vrut să spun că am luat o decizie și am urmat-o. M-am dedicat. Înțelegi, Jillian?

– Sunt mândră de tine. Dar ce legătură are

asta cu mine? Mi-ai spus că-ți place să-ți faci meseria curat, fără încurcături. Așa că ce legătură au toate astea cu mine?

– Nu te pot lăsa, strigă el, scuturând-o de umeri. Simt un mare... gol în mine. Și numai tu îl poți umple. Știu asta. Sunt convins.

– Și ce se va întâmpla când nu vei mai simți asta, Reese? Când îmi vei da totul și nu-ți va mai rămâne nimic de dat? Vei pleca? Nu pot așa. Nu te pot lăsa să-mi faci asta.

– Deci alegi să stai aici, singură? Pe veci? Nu există garanții în viață, Jillian. Sau poate că nu mă vrei.

– Ba da! strigă Jillian. Te vreau! Asta te așteptai să auzi? Te vreau, Reese Braedon. Mai mult decât îmi permit să cred. Sunt în stare să iau tot ce-mi oferi.

– Acum?

– Acum cred că nu-ți voi fi de ajuns.

– Poftim???

– Tu... tu îți trăiești viața cu intensitate, știi ce vrei, știi ce ai nevoie. Și iei ceea ce vrei sau ceea ce ai nevoie. Eu nu sunt așa. Nu te pot

lăsa să-mi dai totul ca apoi, când vei simți nevoia să pleci, să mă lași, fără regrete, pentru altceva mai bun.

– Și dacă îți spun că am încetat să mai caut? zise el ridicându-i ușor bărbia. Că am găsit ceea ce căutam. Ceea ce-mi trebuie cu adevărat. Mi-am părăsit viața de dinainte. Îmi place ceea ce fac acum. Ceea ce făceam eu înainte era mai greu decât credeam. Era ceva urât, brutal, fără sfârșit. Golul de atunci era umplut cu satisfacția muncii. Dar era o amăgire. Mi-am dat seama atunci când te-am întâlnit. Am privit în ochii aceștia gri și mi-am dat seama că sunt parte din mine. Dacă îți spun că n-am fost niciodată în viața mea mai sigur decât sunt acum? Mă crezi?

O speria de moarte. Era mare, îndrăzneț, puternic și frumos. Și o iubea mult, cu îndrăzneală, cu putere și total. Așa cum își dorise să fie iubită.

Și era îngrozită să descopere că nu putea să creadă așa de mult în el, încât să-l iubească și ea la fel. Trebuia să supraviețuiască. Și acela era instinctul de supraviețuire din ea, care lupta.

Era crud, egoist, dar așa trebuia să facă.

Trebuia să-l respingă. Instinctul acela era bine înrădăcinat de ani de zile. Nu cădea nici măcar în fața lui Reese. Mai ales în fața unui bărbat periculos ca Reese.

– Nu, șopti ea, nu.

Se aștepta să se înfurie sau să plece. Să reacționeze violent, intempestiv. Dar nu se întâmplă așa ceva. Doar ochii lui grăiră. Ochii lui, ochii aceia mari, albaștri și frumoși. Luminile din ei se stinseră, înnegurându-se.

Doamne! Ce-i făcuse? Ea, cu egoismul ei! În nevoia de a se autoapăra, îl rănise cumplit.

Se dezvăluisse în fața ei, punându-și sufletul pe tavă, așa cum nici un bărbat în viața ei nu făcuse pentru ea. Și ea? Îi întorsese spatele cu răceală și răutate. Exact așa cum făcuseră bărbații din viața ei cu ea.

Și asta pentru ce?

Pleca din viața ei și de data asta definitiv.

Era o greșeală. Și urma să-și dea seama cu timpul. Cu fiecare secundă, ceas, zi și noapte, săptămâni, ani, toată viața.

Pleca.

– Reese...

Și el se opri.

– Și eu sunt ca și tine, o supraviețuitoare.

El nu se întoarce.

– Știu asta. O constat pe pielea mea.

– Nu.

– Atunci? Întrebă el, întorcându-se. Se pare că suntem doi, nu?

– Ai vorbit serios, nu?

– Sigur că da. Nu te mint. Nu te voi minți vreodată.

Brusc, lui Jillian i se uscă gura. Viitorul ei atârna de decizia pe care trebuia s-o ia în următoarele secunde.

– Și eu am vorbit serios, când am spus că te vreau mai mult decât orice.

– Ai un mod special de a o demonstra.

– Mi-e frică, Reese.

Era dureros să recunoască.

– Și crezi că eu nu sunt înspăimântat?

– Nu știu. Știu doar că ai mai mult curaj decât voi avea eu vreodată.

– Ai curaj, Jillian.

– Sunt egoistă, Reese. Vreau totul. Doar pen-

tru mine. Credeam că Thomas mă iubește, dar m-a părăsit pentru un cec gras, dat de mama mea. Și apoi Richard. Credeam că mă înțelege. Dar m-a înțeles până când a obținut fondul de care avea nevoie.

– Nu vreau afurisiții tăi de bani, Jillian! spuse el cu violență.

– Știu. Am știut dintotdeauna. Dar nu este vorba de bani. Țsta este jocul mamei, nu al meu. Nu mă cred în stare să te păstrez. Instinctul meu de apărare este foarte puternic. Nu-mi mai asum riscuri. Așa sunt sigură că nu pierd.

– Ce-mi tot spui tu, Jillian?

– Țți spun că sunt o mare proastă. Țmi pare rău că te-am rănit. Este ultimul lucru pe care intenționez să-l fac.

– Scuzele sunt acceptate, spuse el zâmbind și desfăcându-și brațele.

Jillian se apropie ezitant, apoi se aruncă în brațele lui. Țl sărută cu pasiune și disperare, știind cât de aproape fusese de despărțire.

– Nu știu ce să spun, zise ea printre lacrimi. Țmi pare așa de rău! Am greșit amarnic!

– La naiba, am înțeles. Acum pot să plec?
spuse el, prefăcându-se supărat.

– Asta încerc să-ți spun, Reese. Nu vreau să pleci. Niciodată nu am vrut să pleci.

– Ce anume vrei să spui? întrebă el, îndepărtându-l.

– Dacă mă mai vrei, ia-mă. Sunt a ta. Te iubesc, Reese. Nu mă părăsi. Niciodată.

– Mai spune o dată, o tachină el. Nu am auzit bine.

– Nu vreau să te pierd!

– Nu mă vei pierde, Jillian, spuse el, sărutându-o.
Ai vrea tu, dar nu vrea soarta.

– Mulțumesc Cerului și Sortii! spuse ea trăgându-și nasul, deloc elegant.

– Jillian! o certă el.

– Iartă-mă... dar nu mă pot opri... suspină ea.
Sunt atât de...

– Știu, știu, o mângâie el tandru.

Jillian râse și plânse din nou.

– Suntem o pereche fără speranță.

– Jillian?

– Da?

– Mi-ai spus o dată, dar vreau să mai aud, zâmbi el. Tot nu mă satur.

– Te iubesc, Reese Braedon, la bine și la rău. Pentru totdeauna.

Durerea îi umplu din nou ochii.

– Ce este, Reese?

– Știu ce vrei să spui. Este înspăimântător. Vreau să spun, să ai încredere în atâta dragoste.

– Știu. După atâta singurătate, este greu să primești și pe altcineva în sufletul tău. Și să crezi că va rămâne, orice s-ar întâmpla.

– Ești în sufletul meu, Jillian, pentru totdeauna. Mă simt legat de tine într-un fel special, pe care nu-l înțeleg. Și nici nu vreau să-l înțeleg. Ești parte din mine. Cea mai bună parte. Doar să nu pleci. Să nu mă părăsești. Niciodată.

Jillian îl sărută flămândă, dorind să-l sufoce cu toată dragostea ei.

Reese se sprijini de chiuvetă și o privi cu dragoste.

– Spune-mi, Reese. Spune-mi și tu.

– Te iubesc, Jillian, spuse el încet și răspicat.
Te iubesc la bine și la rău. Pentru totdeauna.

Și îi ridică tricoul.

– Și pe ele le iubesc.

Jillian râse fericită dar brusc, răsuflarea i se opri în momentul în care Reese îi sărută sânii.

– Sunt perlele mele perfecte.

– Pentru totdeauna?

– Pentru totdeauna, iubita mea, pentru totdeauna.

Sfârșit